

Heryer Tekel, heryer Tahrir!

sayfa 4-5

Gerçek

Neden Emek,
Demokrasi ve
Özgürlük Bloku'nda
değiliz?

7

Haziran 2011 / Sayı: 20

Devrimci İşçi Partisi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Sosyalistler ve Kürt halkının temsilcileri meclise!

İktidardaki AKP, patrona kâr, emperyalizme hizmet veren, işçiye taşeronu, sendikasızlığı, sadakayı layık gören bir partidir. Mütteahhitlere, toprak sahiplerine, para babalarına çılğın rantlar sağlayacak projelerle zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapmaya gelmektedir.

Listelerini kapitalistlerle, müteahhitlerle, armatörlerle dolduran CHP de bir patron ve düzen partisidir. O da AKP gibi emperyalizmin hizmetkârıdır. Siyonizme dosttur. Seçim programını halktan önce ABD'ye sunmuştur. ABD'den aldığı icazetle siyaset yapmaktadır. AKP'den tek farkı onun makarna olarak dağıttığı sadakayı para olarak vaat etmesidir. İşsizliğe çözümleri yoktur, tersine CHP işsizlikten beslenen patronların partisidir.

Faşist MHP gibi düzen partileri ise sadece savaş ve kan vaat ediyor. Halklar arasında kin ve nefret tohumları ekerek, emekçileri ve ezilenleri bölerek zayıflatmaya çalışıyor. Patronlara hizmet etmek için, işçilere ve Kürtlere karşı sokak gücü görevine hazırlanıyor.

Onlar siyasetten nemalananlar, sömürüden daha fazla pay almak için yarışanlardır. Patronların akıttığı paralarla seçim kampanyası yaparlar.

Ancak; bu seçimde siyasetten nemalananların karşısında siyasetin, hak ve özgürlükler için mücadelenin bedelini ödeyenler var. Bunlar sosyalistler ve Kürt halkının temsilcileridir!

Oylarımız bizim üzerimizden kendilerine ve patronlara çıkar sağlayan düzen partilerine değil, bizler için mücadele eden ve bedel ödeyenlere gitmelidir.

Düzen partilerine verilecek her oy, sömürü düzeninin devamına, emperyalizme onay vermek demektir. Sosyalistlere ve ezilen Kürt halkının temsilcilerine verilen oylar ise mücadelenin sesini meclise taşıyacaktır! En başta, Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun desteklediği bağımsız adaylar, blokun adayının olmadığı illerde ise ESP ve EMEP'in adayları desteklenmelidir.

Ne paşa ne bey ne ağa ne patron ne de onların sadık düzen partileri emekçilerin ve ezilenlerin kurtuluşu olamaz! Bizlerin kurtuluşu kendi ellerimizdedir!

Gerçek

DÜZEN PARTİLERİNE OY YOK!

Sosyalistler ve Kürt halkının temsilcileri meclise!

Kadına yönelik şiddet

Bir imzayla iş
bitmiyor,
mücadele
gerek

2

Eğitim-Sen Genel Kurulu:

Mücadele
renge değil,
ilkesizlik
renge

8

Kürt
bölgesinde
ön devrimci
durum

12

Dilek Pir

Münferit değil, erkek şiddeti

İnsan Hakları İzleme Örgütü Mayıs ayında Türkiye’de aile içi şiddet ve korumaya erişim ile ilgili “Kocadır, Döver de, Sever de” başlıklı raporunu yayınladı. Rapor kadınların kocaları ve aile bireyleri tarafından tecavüz, bıçaklama, hamileyken karnı tekmeleme, çekiç, sopa ve hortumla kemikleri kırılana, kafatası çatlayana kadar dövme, hayvanlarla aynı yere kapatma, aç bırakma, şok verme, damdan atma ve ağır psikolojik baskı gibi korkunç şiddet biçimlerine maruz bırakıldığını ortaya koyuyor. Raporu yer almayan kadın cinayetleri de gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinin değişmez parçası olmaya devam ediyor. Erkekler “namus” gerekçesi ile cinayetleri işlediklerini göğsünü gere gere mahkeme salonlarında ifade ettiklerinde, haksız tahrik indirimi gibi uygulamalar gündeme geldiğinde bu, başka erkekleri de cesaretlendiriyor.

Üstelik kadına yönelik şiddet, eğitim durumuna göre ya da farklı coğrafi bölgelere göre pek öyle değişiklik göstermiyor. Aynı raporda yer alan ve Ocak 2009’da Hacettepe Üniversitesi tarafından yapılmış olan Türkiye çapındaki ilk kapsamlı kadına yönelik şiddet araştırması verilerine göre, Türkiye’de kırsal kesimde yaşayan kadınların yüzde 47’si eş ya da sevgililerinden cinsel ya da fiziksel şiddet görüyor. Türkiye’deki kadınların tamamına bakıldığında ise bu oran yüzde 42. Bu iki rakamın yakınlığı neye işaret ediyor? Şehir merkezlerinde, kentlerde yaşayan iyi eğitilmiş, çağdaş, Batılı erkeklerin de eşlerine ya da sevgililerine cinsel ya da fiziksel şiddet uyguladığına! Üstelik bu araştırmalar kadınlarla yapılan görüşmeler, dava dosyaları ve başvurulara dayandığına göre, kırsal kesimde kadınların şiddete maruz kaldıklarını dile getirmelerinin, bu alandaki kamusal hizmetlere ulaşmalarının güçlüğü hesap edilince makas daha da daralacaktır. Demek ki çağdaş koca da hem seviyor, hem dövüyor!

Her gün başka bir kadın, erkeklerin “sevgi”sinin kurbanı oluyor. Bir yandan hangi ceza öfkemizi dindirecek diyoruz, diğer yandan da cezasız kalan her cinayet erkekleri biraz daha cesaretlendirdiğinden katillerin cezalandırılması için mücadele ediyoruz. Bu mücadelede kadınların yüreğine su serpen bir haber Ayşe Paşalı davasından geldi. Ayşe Paşalı’nın katili, şiddet uyguladığı için şikâyetle bulunduğu kocasıydı. Mahkeme ağırlaştırılmış müebbet hapis ile cezalandırılmasına karar verdi. Ayşe Paşalı cinayeti basına yansıyınca dönemin Kadın ve Aileden Sorumlu Bakanı Aliye Kavaf, daha önceki cinsiyetçi açıklamalarının gerisinde kalmayan sözlerle bu konudaki engin fikirlerini paylaşmıştı: “Yasalarımızda eksik yok, cinayet münferittir.” Yukarıda anlatılan her şey ve daha başka birçok veri, kadına yönelik şiddetin ve işlenen cinayetlerin neden münferit olmadığını açıklıyor, biz Aliye Kavaf’a gazete okumasını tavsiye ederek geçelim.

Biz Ayşe Paşalı cinayetinin münferit olmadığını biliyoruz, ama asıl önemli olan davadan çıkan kararın da münferit olmaması için yargının üzerindeki mücadele baskısını sürdürmek. Çünkü yargı öyle kararlara imza atıyor ki, mücadelenin basıncı düşerse neler olabileceğini tahmin etmeye çalışmamız bile gerekmiyor. Ankara 16. İcra Hukuk Mahkemesi Yazı İşleri Müdürü olarak çalışan ve Büro Emekçileri Sendikası (BES) İşyeri Temsilcisi olan Nejla Yıldız, kızının eski erkek arkadaşı tarafından 20 Ekim 2010 günü bir otobüs durağında öldürülmüştü. Öldürülmeden bir ay önce Nejla Yıldız, daha sonra katili olacak kişi hakkında kendisini tehdit ettiği için suç duyurusunda bulunmuştu. Nejla Yıldız’ın şikâyeti ile ilgili soruşturma ölümünün üzerinden dört ay geçtikten sonra tamamlandı ve savcı iddianamede Nejla Yıldız’ın ölümüne yer vermediği için, mahkeme Nejla Yıldız’ı 20 Aralık 2011’de yani ölümünden 14 ay sonra görülecek duruşmaya çağırdı. Üstelik cinayetin üzerinden yedi ay geçmesine rağmen bugün hâlâ dava açılmış değil. Meydanlarda yükselttiğimiz “Erkek vuruyor, devlet koruyor” sloganı bile yetersiz kalıyor. Nejla’yı koruyamayan devlet, cinayeti de görmüyor!

Kadına yönelik şiddet

Bir imzayla iş bitmiyor, mücadele gerek

Avrupa Konseyi Bakanlar Kurulu tarafından 7 Nisan’da onaylanan “Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye Dair Avrupa Konseyi Sözleşmesi” 11 Mayıs’ta İstanbul’da imzalandı. Sözleşme bir yeni küçük mevzi sayılabilir, ama taleplerimizi kendi mücadele yöntemlerimize dayanarak ileri taşımak gerekiyor.

Sözleşme en çok kadına yönelik şiddet ilk kez bir insan hakkı ihlali ve ayrımcılık türü olarak sayıldığı için önemli görülüyor. Özellikle aile içi şiddet kavramı detaylandırılarak, aile içinde fiziki, cinsel, psikolojik ve ekonomik şiddetle ilgili tüm eylemler ve bu tür eylemlerle tehdit etme, zorlama veya keyfi olarak özgürlükten yoksun bırakma şeklinde tanımlanıyor.

İmzacı devletlerin kadına yönelik ayrımcılığı gerekirse yaptırımlar yoluyla yasaklaması; kadına yönelik ayrımcı mevcut yasa ve uygulamaları kaldırması; şiddete maruz kalanların 7 gün 24 saat başvurabilecekleri bir çağrı merkezi kurması gibi zorunluluklar getiriyor. Sözleşme ayrıca, kadına yönelik şiddet konusunda polis, savcı, hâkim gibi uygulayıcılara özel eğitim verilmesi; şiddete uğrayan kadın şikâyetini geri alsa bile soruşturmanın savcılık tarafından devam ettirilmesi; cinsiyete dayalı şiddet ile ilgili iltica talepleri ve geri gönderme ilkesi konusunda şiddete uğrayana güvence sağlanması gibi düzenlemeleri de barındırıyor.

Kâğıt üzerinde kalır!

Sıralanan düzenlemelere bakıldığında neredeyse tamamının kadına yönelik şiddete karşı mücadele anlamında olumlu bir içeriğe sahip olduğu söylenebilir. Ancak esas mesele, bu düzenlemelerin pratiğe geçirilmesi ile ilgili. İnsan Hakları İzleme Örgütü’nün sözleşmenin imzalanmasından birkaç gün önce açıkladığı, Türkiye’de aile içi şiddet ve korumaya erişim üzerine “Kocadır, Döver de, Sever de” başlıklı raporu da esas olarak bu konuya dikkat çekiyor.

Yaşları 14 ile 65 arasında değişen ve şiddete maruz kalan 40 kadının dava dosyalarının incelenmesi, avukatları ve

ilgili devlet yetkilileri ile yapılan görüşmeler sonucunda hazırlanan rapor, yasalar ile uygulama arasındaki açığı ortaya koyuyor. Bu konuda sadece birkaç örnek vermek yeterli. Bugün de yasa kadınların şiddete maruz kaldıklarında korunma talebinde bulunma hakları var. Ama o kadar baskı ve kontrol altındalar ki, çoğu zaman bu hizmete ulaşmaları bile mümkün olmuyor. Kürt kadınları için ise buna bir de dil engeli ekleniyor. Koruma talebinin karşılanması için kadının başvuru yapması yeterli. Ama bazen polis, savcılık ya da hâkim, yasa da olmasa bile kanıt talep edebiliyor. Ya da yavaş davranabiliyor. Yaşanmış bir örnekle bunun sonucu, 9 Şubat’ta İstanbul’da sokak ortasında kendisini tehdit eden imam nikâhlı eşi tarafından öldürülen Arzu Yıldırım ve çantasından çıkan 7 Şubat tarihli koruma talebi dilekçesi! Mevcut Belediyeler Kanunu’na göre nüfusu 50 bin ve üstünde olan her belediyenin sığınma evi açması gerekiyor. Ama bugün bu gerekliliğin yerine getirilmesi için 100 tane daha sığınma evi açmak bile yetmiyor! Var olan sığınma evlerinin ise koşulları kötü. Yerlerinin gizliliği gibi güvenlik prosedürleri tam olarak yerine getirilmiyor. Sığınma evlerinde çalış-

an görevliler bazen şiddet uygulayıcı içeri alabiliyor ve hatta barışmaları konusunda teşvik edebiliyor.

Takipçisi olmak şart

Yasalar ile uygulama arasındaki fark, kâğıt üzerinde yazan tedbirlerin, kabul edilen düzenlemelerin yeterli olmadığını gösteriyor. Üstelik her ne kadar bölgesel bağlayıcılığı olan, belli yükümlülükler getiren bir sözleşmenin Türkiye tarafından da imzalanması olumlu bir gelişme olsa da, bu, bugüne kadar kadına yönelik ayrımcılığın önlenmesine yönelik imzalanan ilk sözleşme de değil. Bu sözleşme de, tozlu raflarda uygulanmayı bekleyen diğer sözleşmelerin arasına eklenir, kalır. Kaldı ki sözleşmenin kendisi bölgesel bağlayıcılıktan bahsetse de, imzacı ülkelerin sözleşmede yer alan yükümlülükleri ihlal etmesi durumunda o ülkeye şiddete maruz kalan kadına tazminat ödeme veya başka bir yaptırım getirmediği için, tek başına bir güvence sağlamıyor. Bu nedenle, taleplerimizi kendi mücadele yöntemlerimize dayanarak ileri taşımak esastır; bu tür sözleşmeler ancak mücadelemize dayanarak kullanmak açısından az da olsa bir önem taşır.

İnsan hakkı değil, ezilen hakkı!

Avrupa Konseyi’nin sözleşmesi en fazla kadına yönelik şiddeti bir insan hakkı ihlali olarak kabul etmesi ile öne çıkarıldı. Bu başta Kadının İnsan Hakları-Yeni Çözümler olmak üzere burjuva feminizminin temsilcilerini memnun etmiştir. Genel olarak şiddet ile kadına yönelik şiddet arasında her-

hangi bir fark olmasaydı, elbette bizi de aynı derece de memnun edebilirdi. Ancak tek başına şiddet bir insan hakkı ihlali olarak görülebilse de, kadına yönelik şiddet, erkek egemenliğinin kadınları baskı ve tahakküm altında tutmak için uyguladığı sistematik bir ezme biçimidir.

Şirket feminizmi

Mayıs ayı başında İstanbul’da üç günlük bir konferans toplandı. Adı Küresel Kadın Zirvesi idi. Başbakan’ın eşi Emine Erdoğan ile Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf toplantıyı himayelerine almışlardı. Namibya ve Malezya’nın konferansta sık sık kullanılan terimle “first lady”leri de toplantıya katılıyor-du.

Küresel Kadın Zirvesi ne konuşur?

Kadınların dünya çapında yaşadıkları sorunları ve bunlara getirilecek çözümleri, değil mi? Bilemediniz! İş kadınlarının sorunlarını ve başarılarını, kadın girişimcilerin nasıl daha çok para kazanacağını, kendi devletlerinden ve uluslararası örgütlerden nasıl daha çok destek alabileceklerini konuşur.

Bu tür kadın toplantılarında şunu kavramamak mümkün değil. Femi-

nizm, doğuşunda kadının toplumdaki konumunu sorgularken hemen hemen bütün sosyal ilişkileri ezilen cinsin süzgecinden geçiren eleştirel bir akım. Kadının kurtuluşu için mücadele ederken ideolojik saldırıya, şiddete, hatta işkenceye maruz bırakılmış. Günümüzde feminizm bu kadınlar tarafından kendi çıkarlarını geliştirmek için sıradan bir araç haline getirilmiş. Feminizm bunlar için daha fazla kâr etmek amacıyla “networking”dir, başka kadın girişimcilerle ağ kurmaktır. Tabii feminizm bundan ibaret değil, estağfurullah. Ama böyle bir feminizmin olduğunu bilmek, etkisini değerlendirmek, önlem almak gerekiyor.

Adı Küresel Kadın Zirvesi. Dünyanın her köşesinden bine yakın kadını İstanbul’a toplamış. On milyonlarca dolar para harcıyor. Kim bilir hangi uluslararası kurum ne kadar para veriyor. Ama sadece kadın kapitalistlerin sorunları tartışılıyor. En sonunda da yılın kadın hakları savunucusuna ödül veriliyor. Bu yılın ödülünü kim aldı dersiniz? Ban Ki Mun. Evet, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri. Yani bir erkek. Bu kadar iktidar düşkün kadınlara da bu yaraşır!

Hükümetten savaşa davetiye

Seçimler sona erer ermez Erdoğan'ın bu sefer de dönerek Kürtlere barış eli uzatacağı iddiaları fazlasıyla kolaycı. Bir kere, MHP'nin misyonunu omuzlayarak iktidara gelen bir başbakan o temelde seçilmiş milletvekillerine bambaşka bir politikayı kolay kolay kabul ettiremez. Unutulmasın ki, Erdoğan bu milletvekillerinden başkanlık sistemini onaylamalarını bekliyor. Ayrıca, Suriye devrimi ile birlikte Kürt sorununun verileri de değişmiş durumda. Bütün bunlar, Öcalan'ın yaptığı uyarılar da göz önüne alınırsa, seçim sonrasında savaşın yeniden ve bütün şiddetiyle yükselmesi olasılığını ciddi hale getiriyor.

Devlet Kürt sorununda baskı ve şiddetin dozunu yükselterek kararlık bir çözümsüzlük tablosu yaratıyor. Başbakan Erdoğan "Kürt meselesi yoktur, Kürt vatandaşlarımızın meseleleri vardır" demecini verdikten hemen sonra YSK'nın bağımsız adaylara yönelik veto kararı gelmişti. YSK'nın kararı Erdoğan'ın talimatıyla verilmiş olmasa da bu sözler seçimlere giderken sadece AKP'nin değil tüm kurumlarıyla devletin Kürt sorununa nasıl yaklaşacağını da bir işareti olmuştur. Nitekim hükümetin emrindeki polis, YSK kararlarına yönelik protestolara şiddet, gözaltı ve tutuklamalarla cevap vermiş, bir süre boyunca Kürt halkının çözüm arayışının adresi haline gelmiş olan demokratik çözüm çadırlarını sökmeye girişmiştir.

Sadece Mayıs ayı başından itibaren (bir aydan kısa bir sürede) 3000'in üzerinde insan eylemlerde ya da baskınlarda gözaltına alındı. Boğaziçi ve Marmara Üniversitesi'nde yapılan operasyonlar ve öğrencilerin hiçbir delile dayanmaksızın KCK kapsamında gözaltına alınmaları tüm gelişmelere açıkça bir "cadı avı" görüntüsü

verdi.

Nihayet önce Tunceli'de (Der-sim) yedi gerillanın daha sonra da Şırnak'ın (Şirnex), Uludere (Qilaban) ilçesinde 12 gerillanın askeri operasyonlarla öldürülmesi, ölümlerin yanı sıra Kürt halkında yarattığı tepki ile de bu sürecin en keskin dönemeç noktaları oldu.

Erdoğan'ın "Kürt meselesi yoktur, Kürt vatandaşlarımızın meseleleri vardır" diyerek benimsediği anlayış bizzat Kürtler tarafından sokaklarda, meydanlarda, en sonunda da sınırda ve sınırın ötesinde ayaklar altına alınıyor. Kürtler sorunlarının bireysel değil tam tersine kolektif ve daha siyasi bir deyimle ulusal olduğunu, gösterdikleri kitlesel direnişle ortaya koyuyorlar.

Devletin politikası hâlâ ve ısrarla Kürt sorununu değil Kürtleri çözmeye, ya da Erdoğan'ın aynı konuşmasında kullandığı terimle Kürt hareketini "çökertmeye" yönelik. Devlet, "Kürt sorunu yok, PKK sorunu var" demeye devam ediyor. Askeri ve siyasi operasyonların temelinde bu yaklaşım ve PKK'yi tasfiye etme girişimleri var. Ancak Kürt halkı her aşamada canını şiper ederek bu yaklaşıma karşı duruyor.

Öyle olunca da baskı ve şiddet pratik olarak tüm bir halka yöneliyor.

Bütün bu politika, AKP'nin Kürt hareketini "çökertme" konusunda "açılım" denen kurnaz yöntemleri terk ederek yüzünü düpedüz askeri yöntemlere çevirmesi anlamına geliyor. Bunun ardında elbette Erdoğan'ın bu seçimde MHP ile Gülen arasındaki çekişmeden ve kaset politikasından da yararlanarak MHP'yi baraj altında bırakma yönelişi yatıyor. Ama seçimler sona erer ermez Erdoğan'ın bu sefer de dönerek Kürtlere barış eli uzatacağı iddiaları fazlasıyla kolaycı. Bir kere, MHP'nin misyonunu omuzlayarak iktidara gelen bir başbakan o temelde seçilmiş milletvekillerine bambaşka bir politikayı kolay kolay kabul ettiremez. Unutulmasın ki, Erdoğan bu milletvekillerinden başkanlık sistemini onaylamalarını bekliyor. Ayrıca, Suriye devrimi ile birlikte Kürt sorununun verileri de değişmiş durumda. Bütün bunlar, Öcalan'ın yaptığı uyarılar da göz önüne alınırsa, seçim sonrasında savaşın yeniden ve bütün şiddetiyle yükselmesi olasılığını ciddi hale getiriyor.

Şiar Rişvanoğlu

Botan Serhıldanı: Kürt halkının "çılgın proje"si!

Av râbu, sikir bilav bû
(Su taşıp coştı, bent yıkılıp düştü)
-Kürt atasözü/atasözü-

Kürt halkı, barış ve çözüm çadırlarından, "hayırlı Cuma"lara, cenaze törenlerinden Yüksek Seçim Kurulu'nun (YSK) Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun adaylarını vetosuna karşı geliştirdiği protestolara kadar, sadece Kürt bölgesinde değil, İstanbul, Adana, Mersin gibi metropollerde de yapılan son aylardaki bütün eylemleri ile serhıldan geleneğinin 80'li yılların sonunda, 90'lı yılların başında gelinen cesur ve kararlı çizgisine yaklaştığını göstermişti. 15 Mayıs'ta ise, tarihte bir ilki başararak bu çizgiyi aşmış durumda. Kuşkusuz bu ilk, hayatın diyalektiğinin bir sonucu, bir yanıla muazzam bir başarıya, bir yanıla da korkunç bir acıya işaret ediyor.

12-14 Mayıs tarihlerinde Federe Kürdistan Bölgesi'ne sıfır noktasında bulunan Şirnex'in (Şırnak) Qilaban (Uludere) ilçesine bağlı Mergeh (Yemişli) ve Aroş (Ortaköy) köyleri kırsalında çıkan çatışmada öldürülen ve orada bırakılan gerillalardan bir kısmının cansız bedenlerini almak için kadınıyla, çocuğuyla, genciyle, yaşlısıyla yüzlerce sivil ve silahsız insan tank, top ve ağır silah ateşi altında sınırı geçerek, geceyi de dağlarda geçirdikten sonra üç evladını alarak geri döndü. Bu sıra dışı durum burjuva medyasını bile o kadar etkilemiş olacak ki *Radikal* gazetesi 17 Mayıs baskısında haberi "Ölüm sınırı tanımadı" sürmanşeti ile vermek zorunda kaldı. Biz onlara daha doğru bir başlık önerelim: "Ölüm sınırını aşanlar, ölüleri için yapay sınırları da aştı." Bu olayda üzerinde durulmayan önemli bir nokta TSK'nın çatışmalarda öldürdüğü insanların cenazesini ortada -halk deyimiyile "kurda kuşa yem olacak" biçimde- bırakarak, Türkiye'nin de imzasının bulunduğu 1949 Cenevre Savaş Hukuku Sözleşmesi'ni açıkça ihlal etmiş olduğudur.

Kürt halkının "Botan Serhıldanı" adını verdiği bu sahiplenme, ardından yüz binlerce kişinin katıldığı cenaze törenleri, basın açıklamaları, toplantılar, sokak gösterileri, kepenk kapatmalarla da sürdürülünce egemenlerin telaşı ve korkusu da çizgiyi aştı tabii. Bu telaşla genelkurmay başkanı Koşaner, ABD genelkurmay ikinci başkanı Cartwright ile, başbakan Erdoğan ise sıra dışı bir şekilde bir helikopter pistinde ABD büyükelçisi Ricciardone ile aynı gün (17 Mayıs) apar topar bir görüşme yaptı. Erdoğan bu görüşmeden sadece iki gün sonra ise Wan'da (Van) bir yandan "Kürt sorunu yoktur" sözlerine devam ederken, öte yandan gözdağı vericesine asker ve polise ait yeni karakol ve hizmet binalarının açılışını yaptı.

Sulugözlülüğüyle ve "hümanist" pozlarıyla kitleleri kandırmaktan sorumlu başbakan yardımcısı Bülent Arınç ise aynı gün daha önce ölmüş olan bir askerin ailesine yaptığı propaganda ziyaretinde özel çözüm önerisini açıkladı: "Attığını vuran, tehlikeyi sezen, tuzakları fark eden, tuzağa düşmeden kendisi avcı olan birliklerle bu sorunu çözelim istiyoruz." Sanki Rambo filmi senaryosu yazıyor mübarek! Üstelik dile dikkat! "Avcı birlikler"miş! Bu mu sizin Kürt Sorunu anlayışınız, bu mu binlerce insanın canına, milyonlarca insanın acılar içinde kıvrınmasına mal olan savaştan anladığımız? Ama dikkat edin, Türkçe'de güzel bir deyim vardır: "Ava giden avlanır."

Arınç'a ve savaş orkestrasından saz arkadaşlarına son durumu anlamları için Oral Çalışlar'ın 17 Mayıs tarihli *Radikal*'deki köşe yazısını tavsiye edelim. Yazının bir bölümünde şöyle diyor Çalışlar: "Onbinlerce Kürt şu anda öldürülen PKK'lıların cenazesine ağıt yakıyor. Onları 'kendî şehidi' olarak bağırma basıyor. Batının 'terörist' olarak tanımladıklarını doğudaki bir çok insan kahraman olarak görüyor. Bu algıyı hiçbir silahlı müdahale, hiçbir operasyon yok edemez." Biz söylemiyoruz. Yıllardır AKP hükümetine sempatiyle yaklaşan liberal bir yazar söylüyor bunu. İşte o algı, Kürt halkına 15 Mayıs'ta dağları aşırıldı. İşte o algı, gönül ve düşünce bağı dışında hiçbir bağı, menfaati, çıkarı olmayan yüzbinlerce insanı sokaklara döküyor, ölüm, korku, baskı, işkence, cezaevi... hiç ama hiçbir engel tanımadan sınırları geçiriyor. **O algı barış, özgürlük ve eşitlik "projesi"nin bayrağını yükseltiyor!**

Ey Erdoğan, ey CHP'li, MHP'li ve bilmemneli egemenler, gözünüz "çılgın proje" görsün! Gözünüzü iyi açın: bu projede rant yok, sömürü yok, emekçilerin alınterini pazarlamak yok, emperyalizmle işbirliği yok! Evet sizin akıttığınız kan var, gözyaşı var, ama dağları, sınırları aşan, "bentleri yıkan", silaha, tanka, topa yenilmeyen direniş, sahiplenme, kardeşlik ve dayanışma var!

Manifesto iki dilli yaşama geçti!

Tam zamanı! Kürtler Türkiye'de ve Suriye'de ayakta, Irak'ta ve İran'da kıpır kıpır... Kürtlerin ayağa kalkışları elbette ilk değil! Neredeyse iki yüz yıldır devam eden bir süreç. Bu süreçte nice katliamlar, nice acılar ama nice de kahramanlıklar yaşandı. Bazen isyan dalgası yükselirken bazen geri çekildi. Bugün ise devrim dalgasının yeniden yükseldiği günlere tanık oluyoruz. Suriye'de daha şimdiden Kürtler on yılların diktatörlüğüne karşı yoksulların yükselttiği devrim dalgasının bir parçası haline geldi. İran'da özellikle son yıllarda Kürt mücadelesinin yeniden tırmanışta olduğu da biliniyor. Irak da geçtiğimiz iki yıl Barzani ve Talabani'ye karşı artan Kürt muhalefetinin ilk işaretlerine tanık oldu.

Ancak tüm bunların ötesinde gerek Manifesto'nun yayınlandığı Kürt lehçesinin Kurmanci olması dolayısıyla, gerekse de başlayan Arap devrimi ile aynı yükseliş dönemlerine denk gelişi ile Türkiye ve

Suriye Kürdistan'ı ön plana çıkıyor. Türkiye'de Kürtler artık hak taleplerini dile getirirken yüz binlerle, hatta milyonlarla sokağa çıkıyor, temsilcilerinin veto edilmesine karşı hayatı durduruyor ve istediklerini alıyor, Arap devrimlerindeki benzer sokak eylemleri ile iktidarı sarsıyor ve artık kimliklerini gizlemeden kendilerini ifade ediyor, kendileri için mücadele edenleri canı pahasına sahipleniyor. Manifesto'daki ifadesi ile Kürdistan üzerinde "bir hayalet dolaşiyor!"

Yükselen Kürt mücadelesine bir ışık olması açısından Manifesto'nun büyük bir önemi bulunuyor. Mücadelenin zor ve engembeli yollarında ilerlerken yolu şaşırılmamak için, dostu düşmandan ayırmak, mücadeleyi zafere ulaştırmak için Komünist Manifesto bir rehber görevi üstleniyor.

Daha önce bir kez Türkçe-Kürtçe yayınlanan Manifesto'nun piyasada satışı bulunmamaktaydı. Şimdi bir kez daha vurgulamak gerekir ki,

tam zamanında Yordam Kitap tarafından sadece Kürtçe olarak, Sami Tan'ın çevirisi ile yayınlanıyor. Yordam Kitap'ın bu önemli girişimini selamlamak gerek! Kürt mücadelesine Komünist Manifesto gerek!

Bütün dünyanın işçileri birleşin!
Karkerên hemû welatan, bibin yek!

Her yer Tekel, her yer Tahrir!

2008'de başlayan ekonomik krizle birlikte Avrupa'nın güneyi, özel olarak da Akdeniz ülkeleri sert sınıf mücadelelerine sahne olmaya başlamıştı. 2011 yılı ise Akdeniz'in güney ve doğu sahillerinde, en başta Tunus ve Mısır'da büyük kitlesel mücadelelerle açıldı, Arap devrimi son aylara bütünüyle damgasını vurdu. Şimdi Avrupa'nın, ekonomik krizi en sert biçimde yaşayan Akdeniz ülkelerinde emekçi halk Arap devriminden esinlenerek büyük kitle mücadeleleri başlatmış durumda. İspanya ve Yunanistan kaynıyor. İspanya'nın her şehrinde Tekel işçilerinin Sakarya eylemi gibi çadırkentler kurulmuş durumda.

Göstericiler doğrudan doğruya Mısır devriminin sembolü Tahrir Meydanı'nın ruhuna sahip çıkıyor. Bu ülkelerde yaşananlara henüz devrim denemez. Ama devrimci ruh durumu adım adım bütün Akdeniz'i sarıyor. Akdeniz'in güneyindeki devrime kuzeyde isyan cevap veriyor. Güneyde ise Suriye'de, Yemen'de devrim devam ediyor, Tunus'ta, Mısır'da kitle hareketi iktidarları uyarıp duruyor. Bütün bunlar olurken Türkiye'de Kürt halkı da ön devrimci bir ruh durumu içinde. Bir Akdeniz devrim havzası adım adım oluşuyor.

Mısır:

Devrimin yeniden yükselişi

Mısır devrimi, 27 Mayıs Cuma günü, kendisini tanımamakta ısrar edenlere seslendi: "Ben buradayım, uyanığım, bekliyorum"! O gün, 30'dan fazla örgüt ve ittifakın bir araya gelmesiyle oluşturulan Devrimci Gençlik Koalisyonu'nun çağrısıyla, 28 Ocak günü düzenlenmiş olan ve devrime büyük bir ivme veren ilk "Öfke Günü"ne atıfla "İkinci Öfke Günü" olarak adlandırılan eylemde, yüz binlerce insan Mısır devriminin efsanevi meydanı Tahrir'i yeniden doldurdu. Akşam altıya kadar planlanan miting gece geç saatlere kadar büyük bir canlılık içinde devam etti. Kahire'nin yanı sıra, başta ülkenin ikinci büyük kenti İskenderiye ve devrimin ilk evresindeki radikal eylemleriyle öne çıkan Süveyş olmak üzere birçok kentte büyük gösteriler yapıldı.

30 yıllık diktatör Hüsnü Mübarek 11 Şubat'ta devrildikten sonra Mısır devrimi beklemeye ve gözlemeye geçmişti. Ülkenin yönetimini ele alan Yüksek Askeri Konsey, bir yandan devrimin taleplerini yerine getirmeden asgari reformlarla durumu idare etmeye çalışıyor, bir yandan da kitlenin zaman zaman yükselen tepkisini yatıştırmak için bazı radikal adımlar atmak zorunda kalıyordu. Örneğin Mübarek, eşi ve oğulları hakkında soruşturma başlatıldı, oğulları bazı bakanlarla birlikte tutuklandı vb.

Ne var ki, bu sınırlı adımlar devrimci bir özgüven kazanmış olan kitle hareketini tatmin etmiyor. Zaman zaman yapılan ataklar dolayısıyla Yüksek Askeri Konsey kitlenin nefesini ensesinde duyuyor. Ama "İkinci Öfke Günü" belki de Mısır devriminde yeni bir evreyi açacak. Çünkü kitle şimdi Mübarek ve suç ortaklarının çok daha hızlı ve kararlı biçimde yargılanmasını, Mübarek'in kendisinin özel bir hastane yerine hasta ise cezaevi hastanesine yatırılmasını, yani tutuklanmasını, sivillerin askeri mahkemelerde yargılanmasına son verilmesini istemekle yetinmiyor. Daha doğrudan biçimde siyasi iktidara ilişkin talepler yeniden gündeme geliyor.

Birincisi, Mart ayında yapılan manevra ile kabul edilen bazı anayasa değişiklikleri temelinde hızla seçime gidilmesi devrim hareketini tatmin etmiyor. Kitleler yeni bir anayasa talep ediyor. Yani eski rejimin kısmi birtakım yamalarla ayakta tutulmasını reddediyor. İkincisi ve daha önemlisi, kitle hareketi artık Yüksek Askeri Konsey yerine sivil bir konseyin Mısır'ın geçici yönetimini ele alması ve ülkeyi seçimlere hazırlaması talebini yükseltmeye başladı. Yani bekleyerek gözlediği manzara karşısında kitle artık homurdanmaya başladı.

Devrim Müslüman Kardeşleri bölerek ilerliyor

Mısır'da onyıllardır en örgütlü siyasi muhalefet Müslüman Kardeşler (İhvan-ı Müslimin) olduğu için, devrimin ardından açılan iktidar boşluğundan en fazla onların yararlanması ihtimali elbette var. Ama bazılarının yaratmaya çalıştığı izlenimden farklı olarak Mısır devriminin önderi ya da kıskırtıcısı İhvan değil. Tam tersine, İhvan, biraz da rejimin gazabından gözü yılmış olduğu için mücadeleye gecikerek girmişti. Mübarek'in devrilmesinden sonra ise bütünüyle karşı devrimci bir rol oynuyor. Kendisi en örgütlü güç olduğu için, ülkenin bir an önce seçimlere gitmesini istiyor. Bu yüzden, Yüksek Askeri Konsey'in eski rejimi yama-

larla güzel göstermeye çalışan manevrasına destek oluyor.

İhvan 27 Mayıs'ta düzenlenen "İkinci Öfke Günü"ne karşı çıktı ve boykot etti. Bu, kendi başına yeterince anlamlı ve göz açıcıdır. Yüz binler devrimi yeniden yükseltirken, İhvan onların protesto ettiği Yüksek Askeri Konsey'in yanında yer almış oldu. Ama işin güzelliği bununla sınırlı değil. Ancak devrimci anlarda olabilecek türden radikal bir sarsıntı yaşandı ve İhvan'ın gençliği, hareketin önderliğinin bütün uyarılarına rağmen öteki devrimci kitlelerle birlikte Tahrir'de yerini aldı!

Mısır devriminin yeni evresi başlamıştır. Devrim, varlığını yadsıyanları mahcup edecek çok şey yapacak daha!

Türkiye çuvalladı!

Türkiye hükümeti Libya politikasına Kaddafi'yi koruyarak başlamıştı. Erdoğan Şubat ortasında "NATO'nun Libya'da işi ne yahu?" diyordu. Mayıs'ın sonunda Libya muhalefetinin başı Türkiye'de devlet başkanı gibi karşılandı! Suriye'de devrim başladığında Erdoğan "Beşar kardeşi"ni koruyor, ona akıl veriyor, MİT ve DPT'nin Müsteşarlarını Şam'a yollayarak yol gösteriyordu. Şimdi Türkiye Suriye'de "düzenli geçiş" için emperyalizm tarafından hazırlanmakta olan alternatif hareketlere ev sahipliği yapıyor! Türkiye kısa süre önce Irak'la ortak bakanlar kurulu topluyordu. Şimdi Irak hükümeti Türkiye'yi su konusunda azarlıyor! "Dâhi" Dışişleri Bakanı'nın "komşularla sıfır sorun" politikası madara oldu desek fazla mı kaçır?

Emperyalizm Arap devrimini satın almaya çalışıyor!

Önce Obama Mısır'a ve Tunus'a milyarlarca dolarlık yardımdan söz etti. Sonra G-8 zirvesinde herkes ellerini ceplerine daldırdı. Emperyalizmin "muhalif" iktisatçısı Joseph Stiglitz, ABD'nin Cumhuriyetçi Parti'sinin "STK"sı International Republican Institute (Uluslararası Cumhuriyetçiler Enstitüsü), Demokrat Parti'sinin "STK"sı National Democratic Institute (Ulusal Demokratik Enstitüsü), Avrupa Birliği'nin kurumları ve çeşitli Avrupa ülkeleri, hepsi bu ülkelerin ekonomik durumunun ne kadar kötü olduğuna üzüldü ve yardım için yanıp tutuşuyorlar. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül de buna, pek onaylayarak "yeni Marshall Planı" diyor. Emperyalizm Arap işçi ve emekçilerini kendine müteşekkik kılarak devrimlerin önünü kesmeye çalışıyor.

Devrimci İşçi Partisi ne demişti?

"Tunus devrimi, Yunanistan'da 2008 Aralık ayında yaşanan isyan ve 2010 yılı boyunca verilen sınıf mücadeleleri, Türkiye'de 2010 yılında yaşanan Tekel mücadelesi, Fransa, İspanya, İtalya, Portekiz, İrlanda ve Britanya'da geçtiğimiz yıl içinde yaşanan genel grevler ve öğrenci isyanları ile aynı genel dinamiğin damgasını taşımaktadır. Akdeniz'e kıyıdaş aşırı borçlu Avrupa ülkelerinin birikmiş çelişkileri ve sınıf mücadelesi geleneklerine cevaben Kuzey Afrika'nın işçi sınıfı, işsizleri ve yoksulları da ayağa kalkmaya başlamıştır. Akdeniz bir devrimci havza haline gelmektedir."

"Arap devrimi başlamıştır" başlıklı bildirdiden, 16 Ocak 2011

Kısa kısa...

Tunus: Devrimin iniş çıkışları

Tunus devrimi yaptığı ataklarla varlığını sürdürdüğünü hükümete hatırlatıyor. 7-10 Mayıs günleri kitleler yine sokağa çıktı, gösteriler düzenledi, polisle çatıştı. Başlıca talep, Başbakan Beci Kaid Sebsi'nin istifasıydı. Bilindiği gibi, Sebsi daha önce kitle mücadelesinin basıncı altında istifa etmek zorunda kalan Muhammed Gannuşi'nin yerine getirilmiş, sözde "tarafsız" bir başbakan. Tunuslu kitleleri öfkeliendiren bir gelişme de kısa süre bakanlık yapmış birinin basına sıran bir konuşmasında, ılımlı İslamcı en-Nahda partisi seçimleri kazandığı takdirde ordunun darbe yapacağını söylemesi oldu.

Suriye: "Düzenli geçiş" arayışı başlıyor

Devrimci bir ruhla ayaklanan halkına karşı kitlesel bir kıyım uygulayan Suriye devlet başkanı Beşar Esad'a karşı ABD ve AB emperyalistlerinin olayların başlangıcından iki buçuk ay sonra tek yapabildiği banka hesaplarını dondurmak. Libya'yı kana bulayan emperyalistler, hâlâ Esad'ı İran'dan kopararak kendi hizmetlerine alabileceklerini umuyor ve bunun için Tayyip Erdoğan'a güveniyorlar. Türkiye hükümeti, öyle anlaşıyor ki, Esad'ın yerine geçmeye aday emperyalizm yanlısı güçlerin koruyucusu olmaya doğru adım adım ilerliyor. Erdoğan, Mısır'da yalancı pehlivan ağzı ile Obama'nın "düzenli geçiş" oyununun aleti olmuştu. Şimdi aynı oyunu Suriye'de oynuyor.

Yemen: Devrim yozlaşma tehlikesi ile karşı karşıya

Yemen'de Şubat ayından bu yana süregelen kitle mücadelesi, ülkenin tarihinin karmaşıklığından gelen bir dizi faktöre rağmen, esas olarak yoksul halkın ve gençliğin ayaklanmasına dayanıyordu. ABD bir süre boyunca sadık adamı Ali Abdullah Salih'e sahip çıktıktan sonra burada da bir "muhalefet" peydahlayarak Körfez Ülkeleri Konseyi aracılığıyla bir "düzenli geçiş" süreci başlatmaya girişti, ama Salih hep son dakikada anlaşmayı imzalamayı reddetti. Gerçek devrimci kitle hareketi bu anlaşmaları zaten kabul etmiyordu. Ama son günlerde Salih'e karşı iki büyük aşiret hareketine geçti. Bu aşiretler ile devletin askeri güçleri arasında bir silahlı mücadele başlamış durumda. Korkulur ki, kendine bir çıkış yolu bulamayan Yemen Libya'ya dönüşüyor.

İspanya: Sola açılan kapı

15 Mayıs'tan bu satırların yazılmakta olduğu 30 Mayıs'a tam on beş gün! İspanya'nın birçok kentinde on binlerce emekçi, genciyle yaşlılarıyla, işsizleriyle çalışanlarıyla meydanları işgal ettiler, her yer Tahrir oldu! Ekonomik krizin en sert biçimde vurduğu ülkelerden biri olan İspanya'da işsizlik oranı başka hiçbir Avrupa ülkesinde görülmemiş bir düzeye ulaşıyor: resmi oran bile yüzde 21. 15-30 yaş kuşağı gençlerde ise bu oran ürkütücü: yüzde 44! Dolayısıyla, aynen Arap ülkelerinde olduğu gibi İspanya'da da isyanın başını, ufku kararmış gençler çekiyor. Bu büyük emekçi kitle, aynen Yunanistan'daki gibi "sosyalist" adını taşıyan sosyal demokrat hükümetin kitlelerin büyük sıkıntılarını kayıtsız kalmamasını protesto ediyor, işsizlikle mücadele edilmesini talep ediyor.

"Öfkeli" hareketi

Kendine "öfkeli" adını takan bu mücadele çok sayıda kentte sürüyor olsa da, iki meydan öne çıktı. Biri başkent Madrid'deki Sol Meydanı. Yüz binlere yaklaşan sayıda insan, hem ne yapacaklarına demokratik yöntemlerle hep birlikte karar veriyor, hem de meydanın temizliğinden gıdaya, medya ilişkilerinden sağlığa birçok konuyu komiteler aracılığıyla çözüyor. Sol Meydanı bu bakımlardan örnek bir pratik sergiliyor.

Öne çıkan öteki meydan ise Barselona'daki Catalunya Meydanı. Bunun nedeni, 28 Mayıs Cumartesi sabahı polislin bu meydandaki gös-

tericileri şiddete başvurarak boşaltması. Ancak aradan pek az zaman geçtikten sonra göstericiler Catalunya Meydanı'nı yeniden işgal etti. Ayrıca bu polis baskını, başta Sol Meydanı olmak üzere, İspanya'nın birçok kentinde mücadeleye yeni bir ivme kattı. İspanya'nın bütün meydanları "Catalunya no es sola!", yani "Catalunya Meydanı yalnız değildir!" sloganı ile yankılandı.

Yeni katmanlar

İspanya'daki bu dev hareket, öyle görünüyor ki, işçi sınıfının ve emekçi katmanların daha az örgütlü, sendikalaşmamış olan, bugüne kadar daha az politize olan katmanlarını mücadelesinin içine çekti, hatta merkezine yerleştirdi. Gerçek sosyalist fikirlerin ve örgütlerin son yıllarda zayıf olması dolayısıyla büyük ölçüde kendiliğinden bir hareket bu. Kitleler, mücadelesinin bu ilk evrelerinde sosyalizmin sembollerinden kasıtlı olarak uzak duruyor gibiler. Örneğin, Arap devriminde kendiliğinden benimsenen yumruğun yerine burada iki el birden avuçlar açık havaya kaldırılıyor. Ama buradan otomatik olarak kitlenin sonuna kadar sosyalizme uzak duracağını kimse çıkarmamalı. Militan bir ruhla mücadeleye girişen bu dev kitleye

Yunanistan: "Uyumuyoruz!"

'Sessiz olun, Yunanlıları uyandırmayalım.' İspanya'da Madrid'in Puerto del Sol Meydanı'nı günler boyunca terk etmeyen binlerce Madridlinin taşıdığı bir pankartta bu yazıyordu. Kendi deyimleriyle 'Sol Meydanı'nın öfkeli'leri, ekonomik krizden derinden etkilenen, hükümet politikalarıyla gitgide yoksullaşan kader arkadaşları Yunanlıları, bu sloganla kinayeli bir şekilde sokaklara çağırıyordu.

Yunanlıların cevabı gecikmedi. 25 Mayıs akşamı Atina'nın Sindagma Meydanı'nda toplanan onbinlerce kişinin taşıdığı İspanyolca bir pankartta şöyle yazıyordu: 'Biz uyanıyoruz! Saat kaç? Artık onların (hükümetin) gitme vakti!'

Büyük bölümü sosyal paylaşım ağları üzerinden örgütlenen eylemler Yunanistan'ın birçok şehrinde gerçekleşti. Atina'nın Sindagma Meydanı'nda o gece yapılan forumda sürekli eğilimi belirlediğinden beri eylemler düzenlenmeye devam ediyor. Esas olarak Pasok hükümetinin ekonomik önlem paketlerinin protesto edildiği eylemlere katılım ise sol ve devrimci güçlerden gelen destek ile daha da artıyor. Sindagma'da kurulan çadırlara her gün yenileri ekleniyor. 29 Mayıs Pazar günü yine

internet üzerinden örgütlenen "Avrupa Devrimi" eylemleri eş zamanlı olarak Avrupa'nın onlarca şehrine yayılırken Yunanistan'daki eylemler doruğuna çıktı. O gün sadece Sindagma Meydanı'nda yüz bin kişiye yaklaşan bir kalabalık toplandı.

Bu protestoların Yunanistan'daki alışık olduğumuz eylemlerden esas farkı, daha önce eylemlere pek katılmamış, herhangi bir sol partiye veya sendikaya üye olmadığını özellikle belirten kesimlerin sokağa çıkmış olmasıydı. Her ne kadar sol güçler, ilk günden sonra eylemlerde varlık göstermeye başladılar da bu iki kitle arasında bir kan uyumsuzluğu da mevcut. Yunanistan'da 25 Mayıs'tan bu yana kendili-

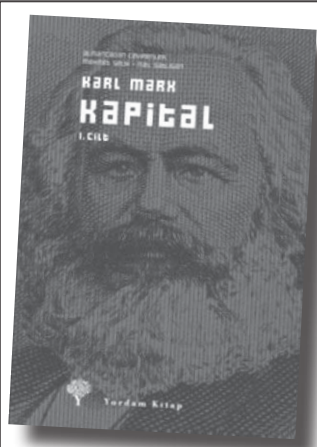
doğru bir yaklaşım, sosyalist hareketlerin bir sınavı olacak aynı zamanda.

"Öfkeli" şimdilik süresi belirsiz olarak meydanlarda kalmak eğiliminde. Aynı zamanda işçi emekçi mahallelerinde çalışmalar yapıyorlar. Mücadele bir süre sonra belki de şehirlerin merkezinden mahallelere bir geçiş yapacak.

"Sol" İspanyolca "güneş" demek. Bu meydan bazen de "Puerta del Sol Meydanı" diye anılıyor. "Puerta" kapı demek. Meydan Madrid'in Güneş Kapısı'nda çünkü. Ama ne güzel rastlantı: bu isim, Türkçe'de kulaklara "sola açılan kapı" gibi geliyor.

ğinden bir hareketle meydanlara çıkan kesimle, hali hazırda sendikaların içinde veya sol partilerde yer alan ve İMF'nin acı reçetelerine karşı ülkede süregelen mücadelenin parçası olan kesim arasında, bir araya geliş biçimleri ve mücadele yöntemleri bakımından farklar var. Bu iki kesimin aralarındaki kan uyumsuzluğunu kaynaşmaya dönüştürebilecekleri tek yer olan sokaklarda buluşmuş olmaları ise Yunanistan'da yükselebilecek yeni mücadeleler açısından büyük bir şans.

Solun devrimci güçlerinin bu kendiliğinden hareketleri kapsayarak bu tür çıkışları işçi sınıfı mücadelesine yönlendirip yönlendiremeyeceğini bizlere önümüzdeki günler gösterecek.

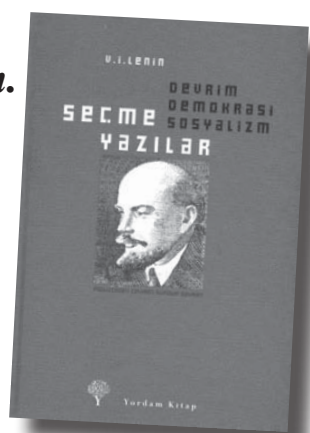
Karl Marx,
Kapital Cilt I: Ekonomi Politikin Eleştirisi
Almanca aslından çeviren:
Nail Satlıgan - Mehmet Selik
Yordam Yayınları

Ekonomik kriz dünyayı kavuruyor!

Ama krizi anlamak için

Marx lazım,

Kapital lazım.

Arap devrimi yayılıyor!

Ama devrim için parti,

parti için Lenin lazım.

V.I. Lenin, Seçme Yazılar -
Devrim, Demokrasi, Sosyalizm
Derleyen: Paul Le Blanc
Çeviren: Sungur Savran
Yordam Yayınları

Kitap Tanıtımı:

Portekiz:

"Başı belada kuşak!"

İspanya'da patlak veren isyanın bir benzeri, bu ülkenin komşusu olan ve ekonomik iflasla karşı karşıya olan Portekiz'de de daha önce yaşanmıştı. 12 Mart tarihinde başta Lizbon ve Porto olmak üzere, ülkenin birçok kentinde gençler karşı karşıya oldukları güvencesizliğe karşı kendiliğinden gösterilere girişmişlerdi. Hareket kendine önce "Başı belada kuşak" adını vermişti. Ülkenin işsiz ordusunun yüzde 40'ı 34 yaş altı diplomalı işsizlerden oluşuyor. Ama daha ileri yaşta da harekete katılınca popüler sloganlardan biri, "bütün ülkenin başı belada" olmuştu. Hareket daha sonra 12 Mart Hareketi (M12M) adını aldı. Hareketin duralamasının nedeni, Portekiz ağır devlet borcu dolayısıyla mali iflasın eşliğine gelince hükümetin istifa etmesi oldu. Ülke 5 Haziran'da seçime gidiyor.

Düzen partilerine oy yok!

“Sömürülmek işçinin kaderi değil” demek için

**AKP'ye
oy yok!**

AKP, CHP ve MHP'nin başını çektiği patron partileri korusu emekçileri seçim meydanlarında kandırmaya devam ediyor. Bizimse onların boş vaatlerine karnımız tok! 12 Haziran seçimlerinde düzen partilerine oy yok!

AKP iktidara geldiğinden bugüne dokuz yıl geçti. Bu dokuz yıl boyunca işçi ve emekçilere yönelik pervasız bir politika izledi iktidar partisi. Yeni saldırı yasalarıyla sömürüyü artırdı. Esnek ve güvencesiz çalıştırma yaygınlaştırıldı. Bu dokuz yılın ardından bugün, sağlığın alenen, eğitimin ise el altından tamamen paralı hale getirilmesi “normal” karşılansın oldu.

Yediğimiz, içtiğimiz her şeyden, maaşlarımızdan kesilen vergilerin yanında bir de Genel Sağlık Sigortası diye bir prim ödemek zorunda bırakıldık. Her yere üniversiteler açıldı, artık genç işsizlerin adı, üniversite mezunu işsizler oldu.

Hakları için mücadele eden işçiye gaz ve cop reva görülüyor, Kürt halkına da zulüm... AKP'ye kalırsa, ölmek maden işçisinin, sürünmek ise bütün işçi ve emekçilerin kaderi. Kürt sorunu zaten yok!

AKP, bir sonraki dönem yeni bir anayasa yapabilecek bir çoğunlukla meclise girmeyi hedefliyor. Bu anayasa ile birlikte sermayenin önünde sıkıntı oluşturan bazı maddelerin kaldırılması, yerine Türkiye'yi

sermaye için dikensiz gül bahçesi haline getirecek maddeler konması gündemde. Aynı şekilde kıdem tazminatlarının iptali, yeni yeni dillendirilen bölgesel asgari ücret uygulaması, memurların büyük bir kısmının sözleşmeli hale getirilmesi de yine anlaşılabilir o ki, AKP'nin patronlara verdiği sözler arasında. Karşılığında o da önümüzdeki döneme başkanlık sistemini getirmeyi ve Tayyip Erdoğan'ı başkan yapmayı, Anadolu sermayesini iyice palazlandırmayı ve bu arada İslami duyarlılığı sömürmek için kamusal alanda bazı değişikliklere imza atmayı ödül olarak alacak.

Şimdi hesap sormanın zamanı geldi. Çiftçiye söylenen “anarı da al git” ile başlayan, bugün “ölmek madencilerin kaderinde var”a, görme engelli işçiye “sana iş verdik daha ne yapalım”a varan bu pervasızlığa, saygısızlığa, alaycılığa dur demenin zamanı geldi. “Başkası gelse o da aynı sını yapacak” demeyelim. Sosyalistlerin ve Kürt halkının temsilcilerinin mecliste artan bir güçle yer alması, önümüzdeki dönemin mücadeleleri için iyi bir başlangıç olacaktır.

“Yaşasın işçilerin birliği ve halkların kardeşliği” demek için

**MHP'ye
oy yok!**

MHP, halkın içindeki milliyetçi duyarlılığın, bölgede yaşanan savaşta hayatını kaybeden askerlerin yarattığı duygusallığın üzerine giderek yıllar yılı siyasi yaşamını sürdürmüş bir parti. İş o kadar kolay ki. İşsizliği Kürt sorununa bağlar, yoksulluğu Kürt sorununa bağlar, böylece hiçbir politik öneri yapmasına gerek yoktur. Kürt sorununun çözümü konusundaki önerisi de açıktır: Kürtler bütün hak taleplerinden vazgeçip “Tamam biz Türküz, anadilimiz de Türkçe” deyip kenara çekilirse bu sorun çözülecektir.

Ama biz biliyoruz ki bu parti 1980'lerden önce de vardı. Yani PKK'nin olmadığı yıllarda. O zaman da Aleviler'i, hakları için sokağa çıkan işçileri, emekçileri, onların hakları için mücadele eden solcuları düşman görüyordu kendisine. Çünkü bunlar ülkedeki istikrarı, süregiden sakinliği bozuyorlardı. İşçiler sömürüye, haksızlıklara sesini çıkarmasa, kıt kanaat geçinmeye razı olsa ne güzel ülke gül gibi olacaktı. Bunlar geçmişte kaldı diye düşünenler için bir de MHP'nin bugününe bakmak gerekir.

Bugün MHP, Almanya'da veya Bulgaristan'da yaşayan Türkler için anadillerinde eğitimi, onların “Biz Türküz” diye kimliklerini savunmalarını destekler.

Ancak iş Kürtlere geldiğinde sadece bunu talep etmeyi bile “bölücülük” sayar. Yapay bir korku âleminde milliyetçiliği kışkırtmak, birbiriyle hiçbir alıp veremediği olmayan işçi ve emekçilerin birbirinden kopuk olmasından başka bir işe yaramaz. Bir işçi, yanı başındaki arkadaşının anadilinde gazete okumasından, dilini yaşatmasından neden rahatsız olsun ki?

MHP bir sermaye partisidir. Yaptığı politikalar sadece patronlara hizmet eder. Sermaye işçilere saldırırken, ücretleri ödemezken, işten çıkarırken işçiye “Sen Kürt müsün, Türk müsün, Sünni misin, Alevi misin?” diye sormaz, “Türk olana daha çok maaş vereyim” demez. Umurunda da değildir zaten. Patronlar sadece işçilerin, emekçilerin bir bütün olmasından korkar. Çünkü onlar birleştğinde, patronlardan çok daha güçlü olurlar ve bu güçle de her istediklerini alırlar. MHP gibi partiler ise bu birleşmeye engel olmak için çalışır. Sömürünün, ezilmenin ortadan kalktığı, eşitliğin, kardeşliğin hâkim olduğu bir ortam, MHP'nin varlık sebebini de ortadan kaldırır.

Bu yüzden işçi ve emekçilerden seçimlerde, bizi çeşitli senaryolarla birbirimize düşman eden, mücadelemizin büyümesini engelleyen MHP'ye oy çıkmamalıdır.

“İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır” demek için

**CHP'ye
oy yok!**

Baykal'ın kaset darbesiyle koltuğuna Kılıçdaroğlu'na bırakmasından sonra “yeni” CHP'de emekçilerin hayrına ve çıkarına değişen bir şey olmadı. CHP, Türkiye'nin en büyük patron örgütü TÜSİAD'ın da bulunduğu, Batıcı-laik burjuvazinin has partisi olmaya devam ediyor. Nasıl mı?

İzmir'de taşeron sistemine karşı mücadele eden ve işten atılan Batıgül Tunç, Kılıçdaroğlu'nun İzmir programında kendisiyle görüşmek isterken, Kılıçdaroğlu'nun korumaları tarafından darp edildi. Anlaşılabilir işçi “dostu” Kılıçdaroğlu'nun korumaları pek işçi dostu değilmiş. Sadece bu da değil, İzmir'in ilçe belediyelerinde, Konak'ta, Buca'da, Bayraklı'da CHP'li belediyelerin işten atma saldırılarına ve taşeronlara karşı aylarca süren bir sınıf mücadelesi verildi, hâlâ veriliyor. Bu da yetmezse, Mersin'de CHP Yenisehir İlçe Belediyesi Encümeninin CHP'li bir üyesinin patronu olduğu Akdeniz Çivi'nin, sendikalaştıkları için 12 işçiyi işten attığı hâlâ belleklerde. Kılıçdaroğlu'nun televizyonlarda “herkes için CHP” ile başlayan sendikal hakların güvence altına alınacağını anlatan reklam filmlerini, işte Mersin Akdeniz Çivi işçileri, çoktan ters düz etti; CHP'nin ipliğini pazara çıkardı! Dahası da var: Antalya'da binlerce kâğıt işçisinin ekmek parasını çıkardığı çöpü bile çok gören, CHP'li Muratpaşa Belediyesi'nin neresi işçi dostu.

Hani öyle, Mersin'e, Antalya'ya da gitmeye gerek yok. İşçi dostu CHP'nin milletvekili aday listesine bakmak bile yeterli: CHP'li adayların 66'sı mesleklerini işadamı olarak gösteriyor. Bu ne anlama geliyor: Bir iş adamıyla, bir işçinin çıkarları ne kadar benzerse, CHP ile işçi sınıfının da çıkarları o kadar benzer demektir. Bir de şunu not etmek gerek; CHP'li Aziz Kocaoğlu, Kenan Evren'in bile söylemeye cesaret edemediğini öneriyor, işçi ücretlerine tavan getirilmesini savunuyor. Evet, yeni CHP eğer bir sınıf dostuysa, o da, kurulduğundan beri hizmet ettiği patronların, burjuva sınıfının dostudur, işçi sınıfının ise

asla...

“Yeni” CHP'nin yoksulluğa sözüme tek çaresi Aile Sigortası... Aylık 600 TL'lik devlet yardımını sihirli değnek gibi sunan Kılıçdaroğlu, bu yardımdan sadece, hepsi öğrenim görmekte olan dört çocuklu ailelerin yararlanabileceğini niye aynı şiddetle dile getirmiyor? Devletin resmî sadakası yerine niye herkese iş vaad etmiyor? İşçi düşmanlığı burada da bitmiyor. Kılıçdaroğlu bir yandan da çıktığı televizyon programlarında, AKP'nin SSGSS yasasıyla 7200 prim gününe çıkan emeklilik sistemini, yani mezarda emekliliği, gayet “makul” buluyor.

CHP'nin emek dostu gibi davranmasının tek nedeni, geniş emekçi kitlelerini burjuvazinin bir kanadının, TSK'nın, TÜSİAD'ın, peşine takma isteğidir. AKP ve İslamcı burjuvaziye karşı, sömürü pasta-sından, daha büyük dilimi kapma yarışında birinci olma isteğidir.

Seçim programını halktan önce ABD'ye sunan CHP de en az AKP kadar emperyalizmin dostudur. Bunun ispatı için de çok eskilere gitmeye gerek yok. Arap devriminin bağrına bir hançer saplamak amacıyla başlatılan Libya saldırısında NATO'yu destekleyen de CHP değil miydi?

Listelerini kapitalistlerle, müteahhitlerle, armatörlerle dolduran CHP de bir patron ve düzen partisidir. O da AKP gibi emperyalizmin hizmetkârıdır. Siyonizme dosttur. Seçim programını halktan önce ABD'ye sunmuştur. ABD'den aldığı icazetle siyaset yapmaktadır.

O zaman, emperyalizmin ve sermayenin yeni-eski dostlarına güvenmemek gerek. Eskisiyle, yenisiyle CHP, patronlara hizmet etmeye devam ediyor. 12 Haziran seçimlerinde, işçi sınıfının çıkarları adına, AKP'yi geriletmek için CHP'ye oy vermeyi düşünen herkes bilmelidir ki, aslında CHP'ye verilecek her işçi oyu, sermayeyi güçlendiriyor! O halde, düzen partisi CHP'ye bir tek işçi oyu yok!

Meclise düzen karşıtlarını gönderelim!

Düzen partileri on yıllardır parabolalarının çıkarlarını savunuyor, her soruna onların ihtiyaçları açısından yaklaşıyor, emekçiler ve ezilenler ne zaman başlarını kaldırıp haklarını talep etseler, polisi, jandarmayı, mahkemeleri kullanıp bu taleplerin bastırılmasını sağlıyor. Düzen partilerine verilecek oylar, işçinin, emekçinin, ezilenin kendi düşmanına destek vermesi anlamına gelir. 12 Haziran seçimlerinde, oylar bu düzenin karşısında yer alan, işçinin, emekçinin, ezilenin hakkını savunan sosyalistlere ve ezilen Kürt halkının temsilcilerine verilmelidir.

Kürt halkı on yıllardır varlığı bile inkâr edilmiş, dilini kullanması yasaklanmış, kültürü bastırılmış, yoksul bırakılmış bir halktır. Uzun bir mücadelenin sonucunda bugün artık varlığını ortaya koyabilmekte, meşru haklarını elde etme yolunda yürümektedir. Kürt sorununun birçok hayati söndürme taktiklerine karşı adil bir siyasi çözüme kavuşturulması için, Kürt halkının mecliste mümkün olduğunca güçlü bir biçimde temsil edilmesi gerekir. Bu sadece Kürtlerin değil, Türkiye'nin bütün işçilerinin, emekçilerinin, yoksullarının çıkarıdır. İşte bu yüzden sadece Kürt illerinde değil, batıda da Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun desteklediği bağımsız adaylara oy vermek gerekir.

Blokun adaylarının arasında sosyalistler de vardır. Bu sosyalistler bugün doğru bir si-

yasi hattı savunmakta ciddi eksiklikler gösterse de, işçi ve emekçi halkın çıkarlarını savunmak için yola çıkmışlardır. Mecliste bulunmaları, patronların çıkarlarından başka hiçbir şey düşünmeyen düzen partileri karşısında zayıf da olsa halkın çıkarlarının dile gelmesini sağlayabilir. Sosyalistlerin bugün yanlış bir hattı savunuyor olması, yarın bunu düzeltmeyecekleri anlamına gelmez. Onların meclisteki varlığı, işçi ve emekçilere mücadelelerinde bir basamak oluşturabilir.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku adaylarına oy verme çağrımızın tek bir istisnası var: Ankara. Blok başkentte büyük bir hata yaparak, nüfusunun neredeyse % 90'ı ücretlilerden oluşan bir kent olan Ankara'da iki kapitalist adayı desteklemektedir. Ankara halkından oy isteyen, buranın halkının

sorunlarına kulak verecek, onun çıkarlarının takipçisi olacak adaylar göstermek zorundadır. Üstelik, gösterilen adaylardan biri sermaye örgütünde (Doğu Anadolu İhracatçıları Birliği) görev alan, yani kapitalist sınıfın çıkarlarını aktif olarak savunan biridir. Bu yüzden, DİP, Ankara 1. Bölge'de ESP'nin ve EHP'nin desteklediği bağımsız sosyalist adaya oy çağrısı yapmaktadır. Buna karşılık, 2. Bölge'de boş oy kullanılmasını önermektedir.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun adaylarının olmadığı yerlerde, Türk milliyetçisi politikalar izlemeyen, Kürt halkıyla dayanışma görevinden kaçmayan sosyalist partilerin, ESP ve EMEP'in adaylarına oy vermek gerekir. Türkiye'nin hiçbir ilinde düzenin partilerine oy verilmemelidir.

“Solda birlik”, “oyları bölmeme” ya da “AKP'yi geriletme” gibi gerekçelerle CHP'ye oy verilmesi büyük bir hata olur. Ancak AKP ve CHP dışında üçüncü bir güç, işçilerin ve Kürtlerin bir arada vereceği bir mücadeleyi yönetecek bir güç geliirse, Türkiye'nin işçileri, emekçileri ve ezilenleri, düzen partilerinin kendilerini mahkûm ettiği baskı ve sefaletten kurtulabileceği bir yol açmış olacaktır. Bu yolu açmaya bugünden başlamak gerekir.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku henüz o üçüncü güç değildir. Ama üçüncü gücün malzemesi de ancak buradan ve milliyetçi olmayan öteki sosyalistlerden çıkar. Öyleyse, onları şimdiden meclise yollayalım ve daha düzgün bir siyasi hatta dönmeleri için yoldaşça eleştirelim.

Neden Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nda değiliz?

Devrimci İşçi Partisi, 12 Haziran seçimlerinde işçi, emekçi ve ezilenleri, en başta AKP, CHP ve MHP olmak üzere, düzen partilerine oy vermemeye çağırıyor. DİP kitlelere sosyalistleri ve Kürt halkının temsilcilerini meclise yollama çağrısında bulunuyor. Oy verilmesini istediğimiz adayların önemli bir bölümü, Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nda. Öyleyse, DİP neden blokta yer almıyor? Geçen sayımızda, DİP'in blokta ayrılışını gerekçelendiren deklarasyonu yayınlamıştık. Orada blokta yer almayışımızın gerekçeleri ayrıntılı olarak anlatılıyordu. Ama o sayıyı görmemiş olan okuyucularımızı bilgilendirmek için gerekçelerimizi kısaca özetleyelim.

Bilindiği gibi, Devrimci İşçi Partisi, bu topraklarda, burjuvazinin iki kampı, yani İslamcı sermaye ile Batıcı-laik sermaye karşısında bir Üçüncü Cephe'yi, bir Emek ve Özgürlük Cephesi'ni en erken aşamadan itibaren ve en kararlı biçimde savunan siyasi odaktır. Bizim ta 1993-94'ten beri savunmakta olduğumuz bu fikrin çok somut bir içeriği vardır: İşçi sınıfı ile Kürt halkının toplumsal bir ittifakını kurmak için mücadele. İşçi sınıfının, 2010'daki Tekel eylemi gibi önemli çıkışlara rağmen oldukça durgun olduğu, devletin ve medyanın yaydığı Kürt düşmanlığının da bir ölçüde etkisi altında olduğu bir durumda, bu, ancak uğruna mücadele edilerek ulaşılabilecek bir hedeftir. Bu hedefe ulaşabilmek için, kurulacak cephenin Kürt sorununun çözümü yolunda bir programın yanı sıra işçi sınıfı başta olmak üzere emekçilerin çıkarlarını, taleplerini ve ihtiyaçlarını da çalışmasının merkezine almasından başka çare yoktur.

Bu söylenenler, kurulacak seçim blokları için de geçerlidir. İşçi sınıfını kazanmayı hedeflemeyen bir seçim bloku, Kürt hareketinin büyük kitlesel gücüne sosyalistlerin halihazırda çok zayıf olan oy potansiyelini eklemekten başka bir şey yapmayacaktır. Sözleştiği, BDP'nin yüzde 6 olan oranı yüzde 6,5'e çıkaracaktır. Kurulacak herhangi bir seçim blokunun bugün ve gelecekte anlamlı olabilmesi için kitlelere hitap etmesi gerekir,

sosyalist hareketlerin zaten var olan tabanına değil. Batı'da kitlelere hitap edebilmesi için ise işçi sınıfının ve emekçilerin sorunlarını ve taleplerini mücadelesinin merkezine almalıdır. Kürt sorununun yanında ikinci ayağı yapmalıdır.

Blok toplallıyor

Oysa DİP'in bütün çabalarına, bütün çağrılarına rağmen, Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku, tek ayak üstünde yürümekte ısrar etmiştir. Bunun en önemli kanıtı, blokun benimsediği seçim bildirgesidir. Bildirge, Kürt sorununun barışçı ve adil bir çözümü hedefinin etrafında örülmüş, işçi sınıfının ve emekçilerin sorunlarına ancak çok geri planda ve yetersiz biçimde değinen bir metindir. 38 sayfalık bildirmede işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarına ancak 20. sayfadan sonra yer ayrılmaktadır. Yaklaşım, işçi ve emekçi haklarını bir sınıf mücadelesi perspektifinden değil, bir insan hakları perspektifinden ele almaktadır.

“Katılımcı ekonomi” adı altında, yerel birimlerin ağırlık taşıdığı hayalci bir model bildirgenin ekonomik ufkunu kapatmakta, neoliberalizmin toplumu kasıp kavurduğu bir çağda kamunun müdahalesi yerine üreticilerin, tüketicilerin ve çalışanların söz hakkı savunulmaktadır. Kürt halkının sonuna kadar hakkı olan kendini yönetme talebinin bugün-

nün koşullarındaki ifadesi olan demokratik özerklik bütün Türkiye'ye genelleştirilmektedir. Demokratik özerklik işçi ve emekçilerin sorunlarına çözüm olarak gösterilemez. Blok, işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarını yürüyüşünün ikinci ayağı yapmaktan kaçınmış, işçi sınıfına, emekçilere ve yoksullara sırtını dönmüştür.

Bütün bunların sonucundadır ki, pratikte blokun propagandasında emeğin sorunları çok kısıtlı bir yer tutmaktadır. Kılıçdaroğlu'nun aile sigortasına cevap olacak bir propagandası yoktur blokun. Bu, işçi sınıfını burjuvazinin ellerine bırakmakla eşanlamlıdır.

Anayasal hayaller

Blokun ikinci büyük sorunu, önümüzdeki dönemde yürüyüşe ilişkin seçtiği yoldur. Kürt hareketi, birtakım sendikalar ve sol bir süredir “sivil” ve “demokratik” bir anayasa fikrini politik doğrultusunun merkezine alma eğilimleri sergiliyor. Önerilen, açıkça, demokratik bir anayasayı savunan bütün güçlerle işbirliğidir. Bu güçlerin başında TÜSİAD geliyor. Gerek BDP, gerekse DİSK, bir süredir, saklamaya hiç gerek görmeden TÜSİAD ile yakın bir ittifaka doğru adımlar atmaktadır.

DİP bu yolun çıkmaz yol olduğunu sürekli olarak vurgulamıştır. Bugünkü politik ortamda, bugünkü güç dengeleri içinde, işçi

sınıfının, emekçilerin ve sosyalistlerin masa başında burjuvazinin sınıf ilişkileri açısından büyük tavizler koparması mümkün değildir. Bize gereken mücadeledir, anayasa tartışmalarında zaman ve enerji yitirmek değil. Bugün güç dengeleri, sadece Kürt hareketinin anayasal tavizler almasını mümkün kılar. Bunun için de, zaten burjuvazinin iç savaş ortamında mümkün olmayan bir yeni anayasa gerek yoktur, birkaç maddede değişiklik yeterlidir.

Üstüne üstlük, TÜSİAD ile ittifak, hem Kürt hareketini, hem de işçi sınıfını Batıcı-laik burjuvazinin AKP'ye karşı mücadelesinde bir destek gücü haline getirmiş olur. Dolayısıyla, bugün emekçiler ve ezilenler cephesinde yapılması gereken, anayasal hayallere karşı mücadele etmektir.

Oysa blokun seçim bildirgesi, anayasa çabasını önümüzdeki dönemin siyasi mücadelesinin tam merkezine yerleştirmiştir. Bu, Kürt hareketini ve Kürt hareketiyle dayanışma içinde olan solu, düzenin dışlıları arasında eritecek bir yöneliştir.

Devrimci İşçi Partisi, bu büyük hatanın sorumluluğuna katılmayacak, buna karşı hem hareketleri, hem de kitleleri uyarma görevini yerine getirecektir.

M. Kemal Coşkun

Eğitim-Sen Genel Kurulu

Eğitim-Sen'in son genel kurulu da, tıpkı daha öncekiler gibi, heyecansız ve ülkenin ve emekçilerin temel sorunlarını tartışmadan geçip gitti. Herhangi bir meseleyi tartışmaya niyeti olmayan ve sadece elini kaldırıp oy kullanmaya gelen delegelerle yapılan bir genel kuruldan başka bir şey beklemek olanaksız elbette. Ancak bu durum Eğitim-Sen'i olsa olsa "biçim" açısından bir sendika yapmakta, lakin sendika olmak için gerekli "öz"ü kaybetmesine neden olmaktadır.

Eğitim-Sen genel kurullarının temel problemi, yönetimi oluşturmak için kimi gruplar arasında gerçekleştirilen ittifaklardan kaynaklanmaktadır. Burada asıl mesele, grupların varlığı ve birbirleriyle ittifakı değiştirebilir. Mesele çok daha önemli olan başka bir noktada yatmaktadır: Önce dünyanın ve Türkiye'nin ekonomik ve politik açılarından teorik bir analizini yapmak ve sonra da bu analiz çerçevesinde emekçi sınıfların ve sendikal örgütlenmenin bugünkü ihtiyaçlarına göre bir yönetim oluşturmak gerekir. Ne var ki Eğitim-Sen'in tarihinde böyle bir şey hiçbir zaman görülmemiştir. Yani ittifaklar, dünyada ve Türkiye'de karşıt sınıfların birbirleriyle konumunun ne olduğuna, sınıfların nesnel ihtiyaçlarına, sınıf ilişkilerine ve bunların nasıl analiz edilmesi gerektiğine dayanmamakta, hatta genel kurullarda bunlar hiçbir biçimde konuşulmamaktadır. İttifakların oluşumunu sağlayan tek itici güç, "grup olarak yönetimde benim de adamım olsun" anlayışından öteye gidememektedir maalesef. Bu da ister istemez Eğitim-Sen'in bir sendika gibi değil de bir siyasal parti gibi yönetilmesi gibi önemli bir soruna yol açmaktadır.

12 Haziran seçimlerinden sonra kim iktidar olursa olsun bir anayasa değişikliğinin bu ülkenin gündemine sokulacağı kesindir. Burjuva sınıfının kendi ekonomik ve politik ihtiyaçlarına göre bir anayasa değişikliği hedeflediği elbette ki apaçiktır, lakin bunu yapabilmesi aynı zamanda toplumun geniş kesimlerinin rızasını almasını da gerektirir. Daha şimdiden DİSK ve TÜSİAD görüşmeye başladılar bile. Türk-İş ve Hak-İş'in de onların arkasında saf tutacağını görmek zor değil. Hatta kimi sosyalist çevreler ve özellikle yurtsever hareket kendi politikalarını bütünüyle anayasa değişikliğine yöneltmiş durumda. Oysa işçi ve emekçilerin ve onların örgütlerinin kendilerini bütünüyle anayasa değişikliğine endekslemesi anlaşılabilir bir tutumdur. Maalesef Eğitim-Sen'de oluşan yeni yönetim ve bu yönetimin politikası da emekçileri bütünüyle bu anayasa değişikliğine yöneltecek, doğrusu, tıpkı diğer sendikalar gibi Eğitim-Sen'i ve giderek KESK'i de TÜSİAD'ın arkasında saf tutmaya götüreceği gibi görünmektedir. Bu durum tekelci burjuvazinin belirli bir kanadıyla ittifak yapmak anlamına gelir ki, neoliberal ekonomik politikalar düşünülünce bunun emekçiler açısından bir yıkım olacağı gün gibi ortaya çıkar. Biçim için çaba gösterirken özü ve içeriği kaybetmek tam da böyle bir şeydir.

Mücadele rengi değil ilkesizlik rengi

SINIF İÇİN SENDİKA

HERKES İÇİN KAMUSAL BİLİNSSEL NİTELİKLİ, PARASIZ, LAİK, DEMOKRATİK ANADİLİNDE

Eğitim-Sen Genel Kurulu 13-15 Mayıs tarihleri arasında Ankara'da yapıldı. 2005 yılında kapatılma baskısı altında tüzükten çıkarılan anadilinde eğitim maddesi yeniden oybirliği ile tüzüğe eklendi. Genel Kurul'da ayrıca 150'ye yakın tüzük maddesi değişikliği tartışıldı. Yeni yönetim DEMEP'ten (Yurtseverler) üç, DSD'den (ÖDP) iki, DKÇ'den (Halkevleri) bir ve Sendikal Birlik (Mustafa Ecevit'in başını çektiği CHP'liler) bir kişi ile oluşturuldu. Aşağıda KESK içinde örgütlü olan Sınıf İçin Sendika platformunun değerlendirmesini yayınlıyoruz.

Genel Kurul'a rengini veren üç başlıkta da (anadilinde eğitim, tüzük değişiklikleri ve yeni yönetimin oluşumu) sürece ilkesiz tutumlar damgasını vurdu.

"Biz yaptık oldu"

Anadilinde eğitim maddesi tüm delegelerin mutabakatıyla ve oybirliği ile yeniden tüzüğe eklendi. 2005'te tüzük değişikliği ne kadar yanlış idiye bugün de bu maddeyi yeniden kabul etmek o kadar doğrudur. Ancak bu noktada ilginç olan 2005'te anadilinde eğitimi tüzükten çıkarmak için yoğun bir çaba içerisinde olan, sendika tabanından gelen tepkileri bastırmakta çekince duymayan DSD ve DEMEP'in hiçbir özleştirme yapma gereği duymadan muzaffer bir edaya bürünmesiydi. Eğer bugün anadilinde eğitim maddesini tüzüğe yeniden koymak bir zafer ise geçmişte bu maddeyi çıkartmak bir yenilgi değil midir? Peki bile bu yenilgiyi sendikaya yaşatanların en azından tatmin edici bir açıklama yapması gerekmez miydi? Tüm bu sorular muhatapları ilkel sendikacılar olsaydı anlamlı olurdu, ancak tüm bir Genel Kurul pratiği bu tür beklentilerin beyhude olduğunu göstermiştir. "Biz yaptık oldu" anlayışının 2005'te de bugün de sendikaya büyük zararlar verdiği ve gelecekte de zarar vermeye devam edeceği ortadadır.

"Söz yetki karar iktidar bana!"

DSD ve DEMEP arasındaki ittifak Genel Kurul'a damga vurmuş ve baştan sona belirleyici olmuştur. Ancak DSD ve DEMEP bu ittifakın, delege çoğunluğunu sağlamak dışında hangi sendikal ve siyasal anlayışlar çerçevesinde oluştuğunu açıklama zahmetine bile girmemişlerdir. Kaldı ki bu ittifakın siyasal arka planını oluşturan ÖDP ve BDP'nin yaklaşan genel seçimlerde ortak bir tutum geliştirmemiş olması da manidardır. BDP'nin şube kongrelerinden başlayarak seçimlerde beraber Blok oluşturduğu EMEP ve Sosyalist Yeniden Kuruluş'u (SYK) göz ardı etmesinin açıklaması, ÖDP ile kurduğu ittifakın delege hesabına dayalı bir pragmatizmden ibaret olmasıdır. ÖDP'nin BDP'yle yakınlaşması ise nedense Newroz meydanlarında, referandum boykotunda, seçim süreçlerinde ya da sokaklarda değil de, kongre kulislerinde gerçekleşmektedir. DSD'lilerin kongre salonunda sürekli haykırdığı "yaşasın devrimci dayanışma" sloganının içi boştur. Ortada yararcı-pragmatik bir dayanışmanın bir adım ötesi bile yoktur.

Bu ilkesiz ittifakın diğer kanadını ise CHP oluşturmuştur. CHP'nin yönetiminde yer alması ilkesiz ittifakın ortak görüşü olmuş ancak tartışma CHP'li Sendikal Birlik'in hangi kanadının yönetime alınacağına çıkmıştır. Bu

tartışma kongreye Sendikal Birlik'in çakması mı gerçeği mi tartışmalarının seviyesizliği şeklinde yansımıştır.

Nihayet Emek Hareketi'nin (EMEP) yönetimde kendilerine ayrılan bir kişilik kontenjanı kabul etmemesiyle tüm bu süreç boyunca ilkesiz ittifakın sessiz-pasif destekçisi DKÇ (Halkevleri) yönetimden bir koltuk kapmıştır. Bu vesile ile DKÇ tarafından sürekli yepyeni bir şeymiş gibi sunulan Toplumsal Hareket Sendikacılığı'nın da pratikte nasıl bir şey olduğunu bir kez daha görmüş olduk.

Bu süreçte Emek Hareketi'nin sürece muhalefet ederken kendisinin sendikamızın ana renklerinden birisi olduğunu vurgulaması, yönetim pazarlıklarının eleştirisine ağırlık vermesi ve delege nezdinde muhalif bir oluşum için çaba göstermemesi ilkesiz ittifakın önünü açan bir gelişme olmuştur. Oysa sendikamızın ihtiyacı işyerlerine dayalı mücadeleci bir sendikal anlayışın grup ayrımları gözetmeksizin alternatif bir güç olarak şekillendirilmesidir.

"Eğitim-Sen'de AKP manzaraları"

Anadilinde eğitim maddesinin ardından 150'ye yakın tüzük değişikliğinin oylanacağı öğrenilmesi delegasyonda adeta bir şok etkisi yarattı. Çünkü bazı yasal zorunluluklar dışında kalan ve sendikamızın örgütsel yapısını belirleyen tüzük değişiklikleri delegasyonun bilgisine önceden sunulmamıştır. Böylece delegelerin ve şubelerdeki üyelerin bu öneriler hakkında düşünme ve tartışma hakları gasp edilmiş oluyordu. Delege çoğunluğunu elde eden DSD-DEMEP ittifakı bu çoğunluğa dayanarak sendikamızın anayasası konusunda olan tüzüğü istediği gibi değiştirme hakkını kendinde görüyordu.

Anayasa tartışmalarında AKP'yi kendi çoğunluğuna dayanarak hareket etmekte suçlayan ÖDP ve BDP'nin, sendikada DSD-DEMEP ittifakı ile tamı tamına aynı tutumu sergilemesi eşine az rastlanırlı bir tutarsızlık örneği olmuştur. Ancak sorun burada da kalmamıştır. Çoğunluk olmasına güvenen ilkesiz ittifak, tüzük tartışmalarını bir tiyatroya çevirmiştir. İlkesiz ittifak delegelerinin önemli bir kısmı saatin ilerlemesiyle salonu terk etmiş ya da kuliste sohbet etmeye başlarken sigara içmeye dalmıştır. Salonda kalan bir avuç delege ise doğru dürüst ve anlaşılır biçimde okunma gereği bile duyulmayan öneriler için seflerin talimatıyla parmaklarını indirip kaldırmaya başlamıştır.

Bu durum birçok delege tarafından eleştirilmiş ve tüzük değişikliklerinin bir tüzük kurultayı ile yapılması önerilmiştir. Ancak bu öneriler kabul edilmemiş, tiyatroya sürmüştür. Daha sonra hazırladığımız bir önerge ile Divan, sendika tüzüğünün, açık bir biçimde tüzük değişikliklerinde delege tam sayısının

salt çoğunluğunu şart koşan 61. maddesini uygulamaya davet edilmiştir. Divan önce ayak diremiş ancak sonra sayım yapma kararı almıştır. Salonda yeterli delege bulunmadığı ve bilinçli şekilde gerilim trmandırılmıştır. Oylamayı kameraya almaya çalışan bir delege tehdit edilmiştir. Daha sonra bizlerin toplam 150-160 arasında saydığı oylar divan tarafından 267 olarak açıklanınca haklı olarak itiraz edilmiştir. İlkesiz ittifakın itiraza cevabı delegelerin üzerine yürüyüp hakaret ederek kavga çıkarmak olmuştur. Açıkça oylamaya itiraz edildiği halde yeniden sayım şiddet yoluyla yaptırılmamıştır. Bu sendikamız açısından utanç konusudur. Tüm tüzük değişikliklerinin meşruiyetine gölge düşmüştür. Başta fiilen saldırıya gerçekleştiren DEMEP'liler ve onların destekçiliğini yapan DSD'liler bu utancı sendikamıza yaşatmışlardır. Özellikle DSD söyleminde sık sık tekrarladığı sendikayı nasıl ve hangi yöntemlerle yeniden kuracağımızı pratikte göstermiştir.

Zor bir dönem

Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda yaşanan gerginlik şube kongrelerinden ve işyeri delege seçimlerinden başlamış ve bugünlere gelmiştir. Bu süreç yaşanırken grupçu çıkarlarını öne alanlar sendikamızın ihtiyaçlarını göz ardı etmekten, tabandaki en çalışkan unsurları dışlamaktan çekinmemiştir. Korkarız ki aynı anlayışın yönetim düzeyine taşınması sendikamızda tamiri çok zor olacak kan kayıplarına yol açabilir.

Bir diğer tehlike sendika yönetiminin siyasal bileşiminin AKP karşıtı muhalefeti Anayasa tartışmaları çerçevesinde düzen sınırları içine çekecek ve CHP'nin peşine takacak bir özellik sergilemesidir. BDP'nin ulusalcı olmakla eleştirdiği grupları bağrına basmasının ve bu birliğin harcında CHP ve ÖDP olmasının anlamı burada yatmaktadır. Eğitim-Sen Türk ve Kürt emekçilerini düzen partilerinden bağımsız bir Üçüncü Cephe'de birleştirmelidir. CHP'ye yönelik burjuvazinin Batıcı-laik kanadına yedeklenmenin yolunu açacaktır.

Elbette ki gördüğümüz yanlışları ve ilkesizlikleri eleştireceğiz. Sorumluları mahkûm edeceğiz. Ancak tüm bu yaşananlardan sonra sendikamıza ve ilkelerimize daha sıkı sarılmanın bir zorunluluk olarak karşımızda durduğunu görmeliyiz. Sendikamıza değil, bürokratik anlayışlara, grupçuluğa ve ilkesiz ittifaklara sırtımızı dönmeliyiz. Genel Kurul'da tartışma konusu olan ana renk ara renk tartışması yanıtını pratikte bulacaktır. Sınıf İçin sendika isteyenler ilkesizliğin karasına bulanmış sendikamıza işyerlerinden yola çıkarak yeniden mücadelenin rengini vermek için çalışacaktır.

Özel eğitim emekçilerinin güvencesiz çalıştırıldığını biliyor muydunuz?

Bizler İzmir'de özel eğitim merkezlerinde çalışan bir grup eğitim emekçisiyiz. Hiç kimsenin bilmediği eğitim emekçilerinin sorunlarını dile getirmeye çalışacağız. Gelecekteki topluma şekil verecek olan insanları yetiştirmek olan öğretmenlerin işleri oldukça zor. Ancak bütün öğretmenler arasında özel eğitimde çalışan öğretmenlerin diğer eğitim emekçilerine oranla işleri daha zor. Burada zihinsel ve bedensel engelli çocuklara okuma-yazmadan tutun da sosyal hayata adaptasyon kurmalarına kadar her türlü eğitimi veriyoruz. Üstelik belli bir yaş aralığı da yok. Her yaş grubuna eğitim veriyoruz. Yaz tatilinde bile bu çocukların eğitimine ara vermeden devam ediyoruz.

Öğretmenlik mesleğinin ne kadar önemli olduğu hepimizin malumudur. Eğitim emekçileri kapitalizmin hastalıklı toplumunda resmi ideolojinin öngörülmesi baskısına rağmen sağlıklı bireyler yetiştirmeye çalışıyorlar. Öğretmenlerin sağlıklı çocuklara eğitim verirken bile ne kadar büyük zorluklarla karşılaştıklarını görüyoruz. Bir de zihinsel engelli, derse girmek istemeyen, devamlı problem yaratan, bütün bir yıl çalışmasına rağmen çok az gelişme gösteren çocuklarla çalışan öğretmenlerin yaşadıklarını düşünün. Özel eğitim emekçileri sınıfın en yaramaz çocukları ile değil, zihinsel ve bedensel olarak engelli ve belki de eğitimi boyunca hiç bir zaman başarılı olamayan çocuklarla uğraşıyorlar. Bununla da kalmıyor bu çocukların anne ve babaları ile de özel olarak ilgilenip moral vermeye çalışıyor. Çünkü bu anne ve babalar çocuklarının yaşamı boyunca gelişmelerinin yetersizlikleri dolayısıyla hep mutsuz ve umutsuzlar.

• Peki bu işin ve bu sorunların yanında tamamen ticarileşen özel eğitimlerde emekçiler hangi koşullarda çalışıyorlar?

• Bu kurumlarda çalışanların hiç

bir güvencesi yok.

• Yalnızca öğretmenlerin değil birçok sekreter ve hizmetlinin de sigortası yapılmıyor. Üstelik işten çıkarılma ile tehdit edilip patrona özel muhbirlik yapması isteniyor.

• Çok düşük maaş alıyorlar. 800 TL ile 1000 TL arasında (en yüksek rakam aralığı) alınan maaşlar bir de lütfü gibi hiçbir zaman zamanında ödenmiyor. Ayrıca her çalışan arasında ücret farkı var.

• Maaşlar asgari ücret üzerinden gösterilip sigorta primleri düşük yatırılıyor.

• Özel eğitimde emekçilerin bütün bir yılın yorgunluğunu atabilmesi için gerekli olan yaz tatili veya dönem arası tatili gibi bir hakkı yok. Üstelik yaz sıcaklarında çalışırken, abartı değil, çalışılan merkezde ne öğretmenler odasında ne de öğrencilerin sınıflarında klima yok. Yalnızca patronun odasında var. Bu bütün özel eğitim merkezlerinde uygulanıyor.

• İşe alınırken yapılan sözleşmede ise tazminat maddesi denilen (kurumdan patronun onayı olmadan ayrılamaz, geç kalınmaz geç kalındığında ya da işe gelmemelerde kurumun zararı ödenir ki burada işçiden para çıkıyor maaşından kesinti yapılıyor demektir. İşten ayrılma durumunda yine kurumun zararı ödenir, örneğin 6 ay çalıştınız ve işten ayrılmaya karar verdiniz işten ayrılacaksanız, kalan ayların maaş bedeli sizden alınıyor. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de bu özel tazminat maddesi değiştirilemez diye özel bir madde de mevcut) madde ile patron kendini güvenceye alıyor. Bu sözleşmede çalışan lehine tek bir madde yok.

• Özel eğitim emekçilerinin örgütlenme özgürlüğü de yok. Burada ise yasa hükmü gereğince bir işçinin sendikaya üyeliği ne yazık ki noterden tasdik ettirmek zorundadır ve bu işveren tarafından onaylanmak zorun-

dadır. Bir insanın milletvekili adaylığı, bir siyasi partiye veya derneğe üyeliğinde v.b. başvuruların hiçbirinde aranmayan bu koşul işçinin sendikasına üye olmasında aranmaktadır. Yalnızca özel eğitim emekçilerine uygulanan sendikaya üyelik sırasında noterden alınan miktar asgari ücretin yaklaşık dörtte biri tutarında bir masrafa neden olmaktadır.

Bütün bunların yanında öğretmen arkadaşlarımızın sendikalı olmak istediklerini kapı dinleyerek öğrenen patronların ise örgütlenmek isteyen işçiye karşı verdiği tepki "ekmeğimizi yiyorsunuz, nankörlük etmeyin!" oluyor. İşçiler ise, patronun işçilerin emeğini değil işçilerin patronun ekmeğini çaldığı düşüncesine kapılıyorlar, böylelikle patronların tehdidi ve baskısı artıyor.

Özel eğitim emekçileri olarak yaşadığımız sıkıntıların yalnızca bir kısmını aktardık. Bütün sıkıntılarla baş etmeninse yalnızca örgütlenerek ve mücadele ederek olacağını bilincindeyiz. Çalışma şartlarımız düzeltilinceye kadar yalnızca İzmir'de yaşanmayan bu sorunu yaygınlaştırıp mücadele etmeye devam edeceğiz. Çünkü biz biliyoruz ki biz olmazsak patron da olmaz. Eğitimin ticarileştirildiği bu sömürü düzenine karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Yaptığı işin ciddiyetinin farkında olan özel eğitim emekçileri artık haykırıyor!

Eğitim ticarileştirilemez! Bu hususta yapılması gerekenler ise;

- Bütün özel eğitim merkezlerinin kamulaştırılması,
- Bütün eğitim emekçilerinin kadroya geçirilmesi,
- İnsanca yaşayabilecek bir ücret,
- Yıllık izin hakkı
- Sendikalı olmanın önündeki engellerin kaldırılmasıdır.

İzmir'den bir grup eğitim mekçisi

Konak Belediyesi taşeron işçileri ölüm orucunda

Üç ayı aşkın süredir direnen Konak Belediyesi taşeron işçileri 13 Mayıs'ta başlattıkları açlık grevini ikinci günde ölüm orucuna çevirdiler. Taşeronu kaldırmayı taşeron işçilerini işten atmak sanan Hakan Tartan başkanlığındaki Konak Belediyesi, bir yandan yeni taşeron işçilerini işe alırken diğer yandan taleplerinin kabul edileceği yalanına başvurup işçileri oyaldı. Bir diğer yandan da sayısız kere polisi ve zabıtayı işçilerin üzerine salarak, işçilerin eylem alanına çöp kamyonları ve belediye araçları park ettirerek işçileri yıldırma çalıştı. Ölüm orucunun altıncı günü (18 Mayıs) dört işçi Konak Belediyesi'nin Basmane Meydanı'ndaki binasının tepesine çıkıp eylem yaparak kararlılıklarını tekrar gösterdiler.

CHP'nin işçi düşmanlığının bir başka kurbanı da, daha önce Buca Belediyesi'nden sendikalı ve güvence- li iş istediği için atılan Batıgöl Tunç. Buca Belediyesi önündeki 56 günlük direnişinden sonra taleplerine karşılık

verilmeyen, bunun üzerine yaklaşık 2,5 aydır CHP il binası önünde tek başına direnişe devam eden Batıgöl Tunç'a 18 Mayıs günü tekrar sivil polis ve zabıta tarafından saldırıldı. Polis ve zabıta, eşyalarını vermeme için direnen Batıgöl'ü yerlerde sürükleyip tartaklayarak eşyalarına el koydu. Saldırdan sonra Batıgöl, direnişine yılmadan devam edeceğini belirtti. 21 Mayıs Cumartesi günüyse direnişine iki gün boyunca CHP Genel Merkezi önünde devam etmek üzere Ankara'ya uğurlandı.

Binbir türlü sebeple İzmirli den vergi toplayan İzmir Büyükşehir Belediyesi, topladığı vergileri, daha önce mağdur ettiği taşeron işçilerinin verdikleri mücadele sonucunda kazandıkları kadrolu işleri sanki CHP'li Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun gönlünden kopan bir jestmiş gibi sunan reklamlar yapmaya harcıyor! CHP'nin, emeğin

karşısında olduğunu; Kent A.Ş. işçileri, Büyükşehir Belediyesi Park Bahçe işçileri, Buca Belediyesi taşeron işçileri örneklerinde rahatlıkla görebiliyoruz, esasında zerre kadar değer vermediği "iş", "emek", "işçi" kavramlarını İzmir Metrosu ve daha başka birçok yerde dağıttıkları dergilerde bir yazıya elli kere yazıp kendilerini "işçi dostu" ilan ediyorlar!

Konak Belediyesi taşeron işçileri ve Batıgöl Tunç yalnız değildir!

Taşeron kaldırılıns!

Herkese güvenceli, sendikalı iş!

İşten atmak yasaklınsın!

Ne AKP, ne CHP,

kurtuluş grevde, direnişte!

Sungur Savran

Akdeniz devrim havzası önderliğini arıyor

Toplumsal ve siyasal mücadelelerin uzun gerileme dönemlerinin ardından gelen kitle mücadeleleri ve yükselişler, er ya da geç o gerileme dönemlerinin hazırlamış olduğu sınırlara çarpar. Daha önceki dönemde yayılmış olan ideolojik gerilikler, programatik yanılgılar, siyasi tuzaklar, kitle hareketi düzeni zorlamaya başladığında birdenbire buharlaşmaz. Tam tersine, mücadelenin önünde çok sayıda engel olarak yükselir. Gerçek hareket dörtlüye koşarken, bilinç arkadan kağıt hızıyla ilerler.

Ama iş bilinçle sınırlı kalsa, sorunun bir süre sonra aşılması kolaydır. Daha önemli olan örgütlülük yokluğudur. Gerileme döneminde sendikadan partiye her tür örgütten umudunu kesmiş olan işçi ve emekçiler atomlaşmışlardır. Şimdi meydanlar, grevler, direnişler onları yalıtılmış dünyalarından koparmaktadır, bir araya getirmektedir. Ama programıyla, disipliniyle, ekonomik olanaklarıyla, coğrafi veya sektörel bakımdan birbirinden kopuk alanları birbirine bağlayan ağıyla mücadeleye elzem olan örgüt ya yoktur, ya da son derecede zayıftır. İşte bugün Akdeniz havzasında yükselen devrimci ruh sürekli bu engelle boğuşmak zorunda kalıyor.

Tunus'ta ve Mısır'da dev kitle seferberliğine rağmen yönetim eski rejimin adamlarının elinde, çünkü kitlelerin muazzam enerjisini kendine cezbederek eski rejime karşı bir alternatif yaratacak bir parti yok. Yemen'de ve Suriye'de ABD ve AB, bölge ülkelerini de araya sokup (Yemen'de Körfez İşbirliği Konseyi ülkeleri, Suriye'de Türkiye ve Suudi Arabistan) kitlelerle ilgisi son derecede sınırlı birer "saygıdeğer" muhalefet yaratarak, Ali Abdullah Salih ve Beşar Esad sonrasına "düzenli geçiş" sağlamaya çalışıyor. Muhtemelen başarıya kavuşacak, çünkü başka bir çözüm için ölmeye bile hazır savaştan kitlelerin önüne düşerek ekonomik ve politik açıdan gerçek bir alternatif oluşturacak bir siyasi güç yok.

Devrimci ruhun sıçradığı Avrupa'nın Akdeniz kıyısındaki ülkelerinde de (bazı önemli farklılıklar baki kalmak üzere) sorun oldukça benzer. Bir bütün olarak Akdeniz devrimci sancılar çekiyor, ama mücadelelerin geleceği kitlelerin bütün enerjisine rağmen kuşkuda, çünkü bu mücadelelerin başlıca oyuncusu olan işçi sınıfının ve emekçilerin devrimci partisi yok.

Bu durum devrimi yadsıyarak değil varlığını tescil ederek ve zaferi için gerekli olan devrimci partileri her bir ülkede yaratarak aşılabılır. Bunun ilk koşulu da şudur: Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte, kendi zavallı sosyalizmlerini Marksizm zannedip Marksizmin (ya da Leninizmin) tarihsel olarak geçerliliğini yitirmiş olduğu sonucuna varan, bütün solda ve işçi hareketi içinde burjuva ideolojisinin ilerici kırıntılarını yayıp harekete moralsizlik aşıl原因an, devrimci partilerin gerekliliğini yadsıyan bütün unsurlar, bugün devrimin sıkışmışlığının baş sorumlusu olarak tanınmalıdır. Sol liberalizm, postmodern siyaset, post-Leninizm, bugünün devrimci yükselişinde kitlelerin sağlam bir programa sahip devrimci partilerden yoksun olmasının tarihsel sorumluluğunu yüklenmiştir. Sözde karşı olduğu Stalinizmin bu konuda yarattığı erozyonu yeni doruklara çıkarmıştır.

Akdeniz devrim havzasının artan ölçüde bir parçası haline gelen Türkiye'de de kitleler benzer bir sorunla yüz yüzedir. Daha bir yıl önce Sakarya'da kurdukları çadırkentle dünyaya örnek olan Tekel işçilerinin mücadelesini yenilgiye uğratan, burjuvazinin devlet güçleri değil, kendi sendikalar örgütleri içindeki hain bürokrasi olmuştu. Bürokrasi bu kadar pervasızca davranabilirdi, bunun nedeni sosyalist hareketin bürokrasinin bir kanadına destek vermesidir.

Bugün Türkiye'nin Kürt halkı tartışmasız biçimde devrimci bir enerji gösteriyor. Ama seçim blokunun yayınladığı bildirgeye hâkim olan anayasal hayaller bu enerjiyi hiçbir biçimde kavrayamayacak kadar düzen içi ittifaklara yönlendiriyor. Ne var ki, Kürt hareketi nesnel konumu icabı her an yönelişini değiştirebilecek bir noktadadır.

Türkiye sosyalist hareketi ise ne Akdeniz'de yükselen devrimi tanıyabilmekte, ne de o doğrultuda harekete geçebilmektedir. Devrimci İşçi Partisi, Atlas Okyanusu'ndan Basra Körfezi'ne uzanan ve bütün Akdeniz kıyılarını yalayan devrim rüzgârına hazırlanıyor. Kapitalizm ile hesaplaşmanın günü geldiğinde biz de Arap ya da İspanya halklarından kardeşlerimiz gibi alternatifsiz kalmamalıyız. Proletaryanın devrimci partisinin örgütlenmesi bugün her zamankinden daha büyük bir aciliyet taşıyan bir görev haline gelmiştir.

Dilovası'nda emekçiler, sağlıklarına, bilime, ve "onur"una sahip çıktı

Türkiye'nin en önemli sanayi merkezlerinden biri olan Dilovası'nda sermayenin kâr hırsının insan hayatıyla nasıl oynadığını bilimsel kanıtlarıyla ortaya koyan Onur Hamzaoğlu'na yönelik baskılar protesto edildi.

Dilovası'nda bir araya gelerek belediye önüne yürüyen Eğitim-Sen, Sağlık Emekçileri Sendikası ve Türk Tabipleri Birliği, Makine Mühendisleri Odası üyeleri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca "Onur hoca onurumuzdur!", "Dilovası ölüm ovası olmayacak!", "Özgür bilim susturulamaz!" sloganları atılırken Dilovası halkı da bu sloganlara alkışlarla destek verdi.

Belediye önünde yapılan basın açıklamasında ilk sözü Onurumuzu Koruyoruz Kampanyası Yürütmesi adına Prof.Dr. Cem Terzi aldı. Konuşmasında bilimsel gerçekleri halkla paylaşan Onur Hamzaoğlu'na yönelik baskıları taciz olarak niteledi. Tarih boyunca birçok onurlu bilim insanının benzer tacizlere maruz kaldığını söyleyen Terzi, egemen ideolojinin ve devlet baskısının etkisinde kalmaksızın bilimsel gerçekleri ve kanaatleri açıklama özgürlüğünün üniversitenin ve bilimin temel ilkesi olduğunu vurguladı.

Eylemde daha sonra KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar, Eğitim-Sen Kocaeli Şube Başkanı Veysel Kaplan ve Türk Tabipleri Birliği adına Osman Öztürk konuşma yaptılar. Osman Öztürk AKP'yi eleştirerek: "kendilerine AK Parti denmesini istiyorlar, ancak adları ne olursa olsun madenlerde, ter-

sanelerde işçiler ölmeye devam ettikçe, göçük altındaki işçilerin cesetlerine aylar sonra ulaşıldıkça ve koca bir ilçenin insanları yavaş yavaş ölüme terk edilirken AKP'nin anlık olamaz, Dilovası'ndaki tüm kimyasalları kullansalar da alınlarındaki kararı temizleyemezler" dedi. Öztürk'ün sözleri basın açıklamasına katılanların yanı sıra çevreden izleyenlerin de alkışlarını topladı.

Kocaeli Üniversitesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı Başkanı olan Prof.Dr. Onur Hamzaoğlu 2005 yılında "Endüstri Yoğun Bölgelerde Yaşayanlarda Ölüm Nedenleri: Dilovası Örneği" isimli çalışmasında kanserin bölgedeki yaygınlığına dikkat çekmişti. Bu alandaki çalışmalarını sürdüren Hamzaoğlu, Dilovası'nda annelerin ilk sütünde ve bebeklerin ilk kakasında ağır metallerin bulunduğunu saptadı ve bu bulguları kamuoyu ile paylaştı. Hamzaoğlu'nun gerçekleri kamuoyu ile paylaşması karşısında Kocaeli Büyükşehir Başkanı ve Dilovası Belediye Başkanı savcılığa "halkı galeyana getirmek" gerekçesiyle suç duyurusunda bulundu. Kocaeli Üniversitesi ise Hamzaoğlu hakkında soruşturma açtı. Şu anda Onur Hamzaoğlu 2 ila 4 yıl hapis istemiyle yargılanıyor.

'Onurumuzu savunuyoruz' kampanyası

Halkın çıkarlarından başka bir çıkar gözetmeden bilimsel gerçekleri cesurca açıklayan ve Onur Hamzaoğlu'nu savunmak için başlatılan "Onurumuzu savunuyoruz" kampanyası üniversitelerden ve sendikal hareketten toplanan binlerce imzanın yanı sıra çeşitli illerde gerçekleştirilen basın açıklamaları ile de etkili oluyor.

Dilovası'nda (28 Mayıs) Belediye önünde ve Kocaeli'nde (31 Mayıs) davanın görüldüğü mahkemenin önünde düzenlenen eylemlerden önce İstanbul, Ankara, İzmir, Kocaeli, Adana, Osmaniye, Bursa, Gaziantep, Diyarbakır, Mersin, Antalya, Denizli, Eskişehir ve Edirne'de basın açıklamaları düzenlenmişti.

Onurumuzu savunuyoruz kampanyası internette de bir web sitesi (www.onurumuzusavunuyoruz.org) aracılığı ile hem destek ve imza topluyor hem de kamuoyunu bilgilendirme faaliyetlerine katkı sunuyor.

Onur Hamzaoğlu yalnız değil!

Bilimsel gerçekleri açıkladığı için baskı ve tacizlere maruz kalan bilim insanlarından bazı örnekler:

Dr. Irving Selikoff, 1964'te asbestoz insan sağlığına zararlıdır dediğinde aynı tacize maruz kaldı.

Dr. Herbert Needleman 1970'de kurşunun çocuk sağlığına zararlarını açıkladığında aynı tacize maruz kaldı.

Dr. Takeshi Nirayama 1981'de pasif sigara içiciliğinin akciğer kanserine neden olduğunu açıkladığında aynı tacize maruz kaldı.

Dr. Benjamin Santer, 1996'da iklim değişikliği ile ilgili bulgularını raporladığında aynı tacize maruz kaldı.

Dr. Ignacio Chapela, 2000 yılında genetiği ile oynanmış Meksika mısırının tehlikesini açıkladığında aynı tacize maruz kaldı.

Kütahya felaketin eşiğinde

Kütahya'da kurulu Eti Gümüş A.Ş. maden işletmesinin yirmi milyon ton civarında siyanürlü atığının tutulduğu havuzlara ait setlerden biri 7 Mayıs tarihinde yoğun yağışın ardından yıkıldı. Diğer havuzlara dolan ve içerdiği siyanür ve ağır metaller nedeniyle insan ve diğer canlıların sağlığı için son derece tehlikeli olan kirlı su önündeki son setleri de zorlamaya devam ediyor. Yüksek derecede kirlı bu suyun barajı aşması tesisin civarındaki köyler için felaket olacağı gibi Eskişehir ve Kütahya illerini ve bölgedeki içme su kaynaklarını da tehdit edecek.

Sette meydana gelen çökmenin ardından Kütahya Valiliği'nin talimatıyla işletmedeki üretime ara verildi. Bu kararın alınmasında çevrede yaşayan köylülerin işletmenin kapasitesine dayanarak üretimin durdurulmasını istemesi etkili oldu. Jandarmanın ve şirketin güvenlik personelinin baskılarına, şirketin "İşletmede çalışan yakınlarınızı işten atarız" restine rağmen köylüler şirketi bir an olsun rahat bırakmadılar. Şirket ise işletmede çalışan ve işlerini yitirmekten korkan işçileri, köylülerin bu mücadelesine karşı kışkırtmaktan kaçınmıyor.

Siyanür suya karıştı, deprem sonrası inceleme yasak

Köylüler "İşletmenin kârı bir kişiye, zararını binlerce kişiye" diyerek şirketi protesto ederken, valilik, MHP milletvekilleri ve AKP hükümetinin bakanları sürekli olarak

"Tehlike yok, sızıntı yok, her şey yolunda" gibi mesajlar verdiler. Ancak setin yıkılmasından beş gün sonra yapılan yeraltı ve içme suyu analizlerinde sudaki siyanür miktarının olması gerekenin bir buçuk katı olduğu ortaya çıktı. 19 Mayıs tarihinde Kütahya merkezli 5,9 büyüklüğündeki depremin ardından sette inceleme yapmak isteyen mühendis odalarından uzmanlar şirket tarafından işletmeye sokulmadı.

Özelleştirme çevreye de düşman

Eti Gümüş A.Ş. 2004 yılında özelleştirilen, kuruluşu 1980'lerin sonunda gerçekleştirilmiş bir işletme. Özelleştirmenin ardından işletmenin kapasitesi yılda 60 tondan 135 tona çıkarılmış ancak ne bir teknolojik yenileme ne de depolama alanlarının kapasiteye uygun şekilde artırılması söz konusu. Zaten çökmenin nedeni de havuzların kapasitesini arttırmak için şirketin fütursuzca setin kenarlarına kum yığarak yüksekliği on metreden otuz metreye arttırmış olması.

Kapasiteyi iki yılda arttıran ama havuzları yedi yılda büyütmemeyen çevre düşmanı şirket, işletmede çalıştırdığı bin dolayındaki işçiye de asgari ücret düzeyinde maaş veriyor. İşte böylece, bir kere daha özelleştirmenin işçi ve emekçiler için anlamı ortaya çıktı. Asgari ücretle, sendikasız, sigortasız, güvencesiz çalışma yetmezmiş gibi şimdi de daha fazla kâr edebilmek için çevre ve insan sağlığının hiçe sayılması.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- Baraj çevresindeki köylerde yaşayanlara derhal, sağlıklarının tehdit altında olmayacağı yerleşim birimlerinde ücretsiz ve insanca barınma imkanı verilsin! Siyanür tehdidi tamamen sona erene kadar yaşayacakları bu yerleşim yerlerinde köylülere, sendikalı sigortalı iş sağlansın!
- Depremden sonra setteki hasarın ve suya karışan siyanürün tespiti için gelen uzmanların önlerine dikilen engeller kaldırılmalı!
- İçme suları ve barajlardaki incelemeler bölgedeki köylülerin gözetiminde sürdürülsün!
- Setin yıkılması ile gerçekleşebilecek felakete karşı gerekli tedbirler alınsın!
- Daha doğru dürüst inceleme yapılmadan şirketin avukatlığına soyunan, ama suya karışan siyanür hakkında tek kelime etmeyen, depremden sonra bölgeye dahi gitmeyen Çevre ve Orman Bakanı istifa!
- Şirket yöneticileri ve olayı örtbas etmeye çalışan yetkililer görevden alınıp yargılansın!
- Eti Gümüş A.Ş. ve bu tür felaketler yaratabilecek benzer işletmeler işçi denetiminde kamulaştırılmalı!
- Eti Gümüş A.Ş.'de çalışmakta olan bütün işçilerin iş güvencesin garanti altına alınsın, çalışma koşulları ile ücretleri düzeltilsin. Bu işletme kapatıldığı takdirde bu işçilere kamuda başka istihdam alanı yaratılmalı!

Sistem de şifreli, kökünden koparıp atalım!

ÖSYM Başkanı Ali Demir, YGS şifre skandalının ardından, sorularda şifre olduğunu itiraf etti ama hala istifa etmedi. Gerçi onun istifa etmesi kimsenin sorunlarını çözmeyecek, ancak mücadele edince bir takım sonuçlar alınacağı daha net bir şekilde görülmüş olacak.

Ancak ne Ali Demir'in istifası, ne de şifreli sınavın iptal edilmesi yaşanan adaletsizliği giderebilir. Çünkü burada yaşanan adaletsizliğin kökleri oldukça derinde, toplumsal sistemdedir. Üniversite kapılarında sürünen binlerce öğrencinin mağdur olduğu adaletsizliğin temelinde sınıf eşitsizliği yatmaktadır.

Burjuva ve zengin ailelerin çocukları, ayrıcalıklı muhitlerindeki güzel okullarda, hatta özel okullarda, en lüks dershanelerde, şehrin en iyi ve en yetenekli öğretmenlerinin elinden alınan özel derslerle, gerekirse parasını bastırıp özel okullarda, o da

olmazsa Kıbrıs'ta ya da yurtdışında başka bir ülkede bir çırpıda üniversiteye adım atabiliyorlar. Ancak emekçi çocuklarının bu ayrıcalıklardan yararlanma şansları yok. Dolayısıyla ağır bir rekabet baskısı altında, kimi zaman en yakın dostuna düşman olarak girilen sınavlarla güç bela atıyorlar kapağı üniversiteye. O da belki.

Şifreli sınav YGS iptal edilsin elbet. Ali Demir de istifa etsin. Hatta eğitimin artan oranda ticarileşmesini yol açan, gençleri birbirine rakip eden ama yine de mücadele üzerinde yoldaş olmalarını engelleyemeyen giriş sınavları toptan kalsın. Ama..!

Gençliğin mücadelesi, esasen, üniversite eğitiminin ticarileşmesi engellendiğinde; eğitimin her düzeyde parasız olmasının, genç veya erişkin farketmez isteyen herkesin üniversitenin olanaklarından yararlanmasının mümkün olduğu; üniversiteler arasındaki kalite ve olanak farkının giderildiği;

çok yönlü, pratikle iç içe, bilimsel ve analitikte; burjuva devletinin gerici zincirlerinden, sermayenin tahakkümünden, erkek egemenliğinin önyargılarından kurtulmuş bir eğitime; sosyalizmin Özgür Emekçiler Üniversitesi'ne ulaşıldığı zaman başarıya ulaşmış olacaktır.

Kökü sistemin derinliklerinde olan ada-

letsizliği ortadan kaldırmanın tek yolu sistemi kökünden koparıp atacak bir mücadelelenin içinde yer almaktır. Gençlik bu düzeni kökünden değiştirecek devrimci saflarda yerini almalıdır. Gençliğin enerjisi, devrimci Marksizmin ışığıyla birleştiğinde adalet de daha yakın olacak.

Devrimin öncesi ve sonrası

Tarihte işçilerin ve yoksul kitlelerin bu kadar dışında kaldığı bir devrim ancak bu filmde görülmüştür.

Aylar önce yayımlanan haberler ve fragmanlarla yaygın şekilde duyurusu yapılan "Devrimden Sonra" filmi 6 Mayıs'ta gösterime girdi. TKP'ye bağlı Nazım Hikmet Kültür Merkezi tarafından hazırlanan film, iddiasını şöyle açıklıyor: "Devrimden Sonra, Türkiye'de gerçekleşebilecek bir devrimin hayata ve sokağa nasıl yansiyebileceğini, devrimin, sıradan insanların, işçilerin, gençlerin, emeklilerin hayatlarında neleri değiştirebileceğini anlatıyor."

İşsiz köylüsüz devrim

Film, birbirinden bağımsız sekiz kısa film veya skeçin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş. Bu sekiz skeçle "sosyalist devrimin" toplumun farklı alanlarına nasıl yansıtıldığı anlatılmaya çalışılmış. Bu yönetsel tercihin sonucu ise, yukarıda bahsettiğimiz, onyıllar sonra dahi izlenebilecek bir filmde ziyade birbirinden kopuk sekiz bölümden oluşan uzun bir propaganda filmi olmuş.

İlk bölümdeki, "Devrimci Hükümet" in açıklamalarının radyodan ilan edilirkenki darbe havası, bütün filme işlemiş. Örneğin, köyün toprak ağasının kızıyla evlenmek için toprak bölüşümünün bir an önce yapılmasını isteyen köylü genç (köylü genç bunun için mücadele ediyor anlamı çıkmasını, bölüşüm olacağını kulaktan dolma biliyor), köyün komünistine gidiyor. Köylü gencin kendisini bulduğunda kahvede okey oynamakta olan komünistimiz, genci Tarım Komitesi'ne gönderiyor. İlgili komiteye giden gencin karşısına, kendi devrimini sahiplenen devrimci köylüler mi çıkıyor? Hayır, gencin karşısına iki tane partili çıkıp, bu işlerin akşamdan sabaha olmayacağını, sabretmesi gerektiğini söylüyor. Daha sonra köyü ziyaret eden bu komite görevlileri, hiçbir şeyden haberi olmayan köylülere toprak paylaşımını anlatıyor. Kısacası senelerdir toprak ağalarına para kazandıran, ama bundan haberleri bile olmayan köylülere komünistler Hızır peygamber gibi yetişiyor.

Devrimden Sonra'nın diğer bir bölümü de, fabrikalarında sessiz sakin çalışan işçiler sahnesiyle açılıyor. Makinelerinin başında usul usul emeklerini sattıklarını düşünen işçilerin, birden içeri dalan "devrimcilerle" artı değer ortadan kalktığını anlıyorlar. Tabii ki öyle değil, fabrikaya gelen gençleri korkuyla dinleyen işçiler, devrimden o kadar uzak ki,

gençlerin arkasından acaba maaşlarımız düşer mi, işimizden olur muyuz diye konuşuyorlar. Akşam gençlerin "bilgilendirme toplantısı"na katılan işçi, eve gittiğinde karısına "iyi mi oldu kötü mü oldu bilmiyorum" diyor hâlâ.

Devrimden Sonra'nın devrimini işçilerin veya köylülerin yapmadığı kesin; sürekli birileri tarafından bilgilendirilen, "sosyalizmin" köylülere ve işçilere neler vaat ettiğinden habersiz, kitlelerin en fazla politikleştiği, tarihin yapılmasına müdahil olduğu dönem olan devrimci dönemde dahi kendi hayatlarından çıkmamış insanların bırakın sosyal devrimi, politik bir devrimi bile başlatabilecekleri düşünülemez. Devrimlerde işçi ve köylülerin rolünün bu filmdekiyle hiçbir alakasının olmadığı, Rus işçi ve köylülerinin kendileri tarafından yaratılan sovyetlerin 1905 ve 1917 devrimlerindeki işlevi araştırılarak görülebilir.

Bir gecede devrim

Devrimin sonrasını anlatma iddiasındaki bir filmin işinin zor olduğunu düşünmüştük bu filmin duyurusunu okuduğumuzda, çünkü bir devrimin filmi yapmak için binlerce figüran, büyük bir bütçe gerekir diye düşünmüştük. Ancak devrim TKP'nin devrimi ise, bu iş 50-60 kişiyle çözülebiliyormuş. Film boyunca kitle namına görülebilecek tek sahne, 30 tane öğrencinin "Yaşasın Sosyalist İktidar" sloganlarıyla yürüdüğü sahnedir. Film boyunca görülen, ellerinde "Devrim" isimli gazeteyle halkı devrimi desteklemeye çağıran kişilerin ise hemen hemen hepsi öğrenci görünümündedir. Tarihte işçilerin ve yoksul kitlelerin bu kadar dışında kaldığı bir devrim ancak bu filmde görülmüştür kanımızca.

Filmin "devrim" i sunuşu, Arap devrimleri tartışmasında TKP'nin almış olduğu tavrı ve bu partinin devrim algısını, sinemanın gücünü kullanarak somutlaştırıyor. Bu algıya göre devrim kitlelerin işi değil, partinin işidir ve devrim bir süreç değil, bir eylem meselesidir. Böylece, partinin bir gecede iktidara el koyması devrim olarak sunulabilmektedir. Partinin iktidara işçi, köylü ve asker ayaklanması olmadan nasıl geldiği ise meçhuldür.

Komünist partisinin bir gecede iktidara geldiği Türkiye'de Sosyalist Cumhuriyet kurulur, ancak NATO, ne ABD, ne devlet güçleri, ne faşist çeteler bu sosyalist iktidara karşı herhangi bir saldırı emaresi gösterirler. Böyle

bir iktidarın emperyalist varlığına tehdit olduğunu düşünen bir ülke çıkıp da amborga uygulamamıştır filmdeki sosyalist Türkiye'ye.

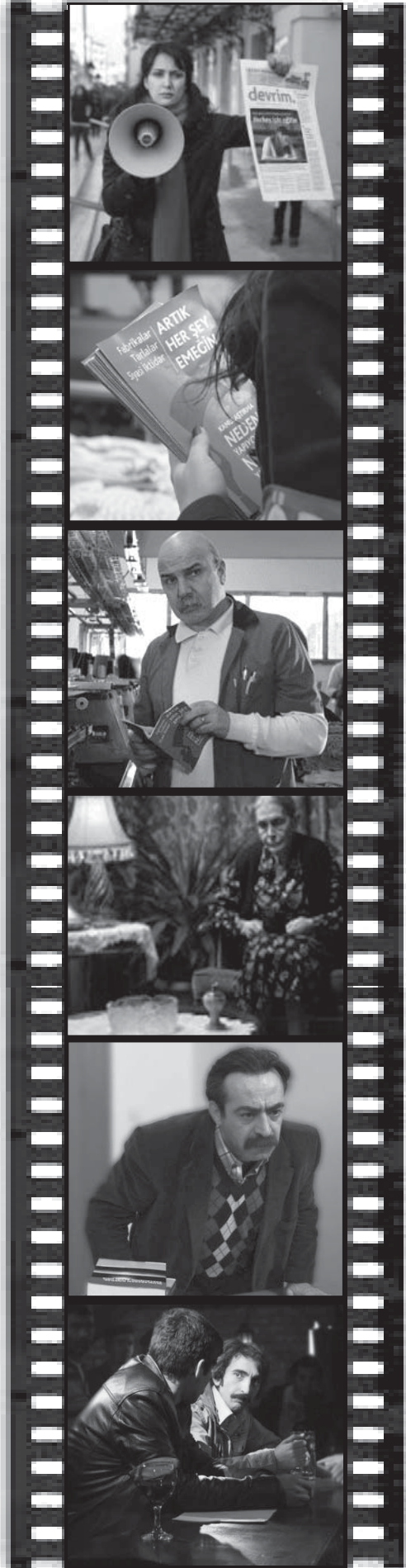
Milyonlarca insanın kendisini polis ve asker silahlarının önüne attığı, kitlesel cinayetlere rağmen meydanların boş bırakılmadığı Arap halk ayaklanmalarına ABD dizaynı diyen zihniyetin, işsiz, köylüsüz, kitlesiz "sosyalist" devriminin (darbesinin) filmidir Devrimden Sonra.

Kürt'ün sorunu varsa, vatandaşın TKP'si var

Devrimden Sonra, biz komünistlerin uğruna mücadele ettiği bir dünyayı anlatmıyor. Yukarıda da vurguladığımız gibi, devrimden ziyade, ülkede basit bir iktidar değişikliğiyle olabilecekleri anlatıyor. Marx'ın "İşçi sınıfı hazır devlet mekanizmasını olduğu gibi devralıp kendi amaçları için kullanamaz" sözünün tam bir anti-tezini kurguluyor. İşçi sınıfının ve mülksüzlerin tarihin yapılmasına katıldığı bir "ezilenlerin şöleni"nden çok, şu anki TKP ilişkilerinin genelleşmiş halini yansıtıyor.

Örneğin, sekiz skeç boyunca Kürt sorununun ve Kürtlerden sadece bir kere, o da 10 saniyelik bir televizyon haberi olarak, anadilinde eğitim hakkının tanınması olarak bahsediliyor. Bunun dışında Kürt halkının akıbeti hakkında herhangi bir gönderme dahi yapılmıyor. Kürt halkına yönelik bir propaganda olarak dahi Kürtlerin filmde yer almaması TKP'nin, Kürt sorunu ve hareketiyle ilişkisini çoktan bitirdiğini düşündürüyor. Öyle ki, filmin toprak ağalığını eleştiren bölümü bile, bu sorunun en çok yaşandığı Kürt bölgesi yerine Trakya'da çekilmiş. Sonuç olarak, ülkenin ciddi bir kesimini oluşturan ve onyıllardır benzeri olmayan bir zulme uğrayan halkın, böyle iddialı bir filmde yok sayılması filmi inandırıcılıktan uzaklaştırıyor.

Özetle, Devrimden Sonra'nın anlattığı devrim ulusal, seçkin, darbe benzeri bir eylemden başka bir şey değildir. Biz devrimci Marksistler'in devrim anlayışı ise bunun tam karşısındadır. Bu nedenle bizlerin yapacağı bir devrim filmi, çok daha fazla insana ve bütçeye mal olacaktır. Biz o filmi yapana kadar gerçek bir devrimi izlemek isteyenler, televizyon ve varsa bilgisayarlarından, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki gelişmeleri takip edebilirler.

Kürt bölgesinde ön devrimci durum

15 Mayıs 2011, birkaç bakımdan tarihsel bir gün oldu. O gün Ortadoğu'da biri Birinci Dünya Savaşı ertesinde, öteki İkinci Dünya Savaşı'nın ardından çizilmiş olan suni sınırlar, iki ezilmiş halktan insanlar tarafından görmezlikten gelindi, fiili olarak aşıldı.

Suriye'den, Lübnan'dan, Batı Şeria'dan ve Gazze'den gelen on binlerce Filistinli ve onlara destek olan Arap, İsrail devletinin kurulduğu, Filistinliler için "Nakba" ya da "Felâket" günü olarak bilinen 15 Mayıs 1948'in yıldönümünde, İsrail'in kendi yurtlarının ortasına çizdiği, utanç duvarlarıyla aşılmaz kılmaya çalıştığı sınırları aştılar, gösteriler yaptılar, bu uğurda hayatlarını verdiler. Tam tamına aynı gün, Türkiye'nin Kürtleri de yüzyıllardır yaşadıkları yurtlarının orta yerine çizilmiş, aileleri bile birbirlerinden koparan sınırları aşarak Irak'ın Kürdistan Bölgesi'ne girerler. Amaçları, çeyrek yüzyılı aşkın bir zamandır süren

bir savaşın en yeni kurbanları olan evlatlarının cesedini kurda kuşa yem olmaya bırakmamaktır.

Şırnak'ın (Şirnex) Uludere (Qilaban) ilçesinde, sınırın sıfır noktasındaki Bilican Tepesi'ndeki karakolun askerleri, kulakları sağır eden bir top ve kurşun ateşiyle, tepenin eteklerinde gerillaların cansız bedenlerini arayan kitlenin üzerine kayalar yuvarlayarak halkı ürkütmeye çalıştı. Ama ürkütemedi! Kitle sonunda Kürt halkının evlatlarının cansız bedenlerini alarak geri döndü.

Ertesi gün, gerillaların dördü, Hakkâri'de (Colemêrg), Uludere'de, Malazgirt'te (Mılagîr) ve Bingöl'ün (Çewlîg) Karlıova (Kanîreş) ilçesinde, on binlerce insanın son görevini yerine getirdiği törenlerle gömüldü. Gerillaların öldürülmesi, Batman (Êlih), Bingöl, Kızıl-

tepe (Qoser), Nusaybin (Nisêbîn), Silopi (Sîlopya), İdil (Hezex), Çınar ve Kurtalan'da (Misire) gece yapılan gösterilerle protesto edildi. Bu il ve ilçe merkezlerinin yanı sıra, Mardin (Mêrdîn), Derik, Bismil, Hani (Hêni), Cizre, Suruç (Pirsus), Bulanık (Kop), Doğubeyazıt (Bazîd), Diyadin (Giyadin), Iğdır (İdir), Ağrı (Agirî), Tatvan (Tûx), Çukurca (Çelê) gibi kent ve kasabalarda ve elbette Diyarbakır'da (Amed) yas dolayısıyla kepenkler kapalı kaldı, araçlar kontak kapattı, öğrenciler okulları boykot etti. Diyarbakır'da CHP bile seçim bürosunu kapattı!

Bilindiği gibi, bundan kısa süre önce yaşanan bir önce-

ki olayda da Tunceli'de (Dersim) öldürülen gerillalar için Kürt halkı dev cenaze törenleri düzenlemiş, onların yasını tutmak için hayatı durdurmuştu. Bütün bu faaliyetlere katılan insanların sayısı ancak milyonlarla sayılabilir.

Bu muhtemelen dünya tarihinde bir ilktir. Başka hiçbir örnekte, bir halk, bir gerilla gücünü, önderine sahip çıkarak, bayraklarını açarak, gerillaları için yas tutarak bu kadar kitlesel ve bu kadar aleni biçimde bağrına basmış, basacak cesareti göstermiş değildir. Milyonlarca insan hep birlikte devletin terörist dediği bir örgüte ve onun mensuplarına açık biçimde sahip çıkmaktadır. Burjuva basını bile (örneğin radikal gazetesi manşetten) bu durumu görmezden gelemedi, çeşitli biçimlerde kabul etmekte zorunda kaldı. Halkta, yapılan baskılara, Kürt hareketinin öneri ve taleplerine kulakların tıkanmasına, PKK'nin ilan ettiği tek yanlı ateşkese ve İmralı'da Öcalan'la görüşmeler devam ediyor olmasına rağmen operasyon yapılmasına, gerillaların öldürülmesine karşı muazzam bir öfke birikmiştir. Bu öfke bir sel olmuş, her an taşma eğilimi göstermektedir.

Gerilla ölümleri dolayısıyla yaşanan bu son büyük dalga, yalıtılmış bir olgu değildir. Aylardır, gittikçe yükselen bir tempoda devam etmekte olan bir kitle seferberliğinin son halkasıdır. Bunun önkoşulları, 12 Eylül referandumunda boykot konusundaki kitlesel ısrarda ve hemen ardından yapılan okul boykotuna bazı yörelerde kitlesel olarak sağlanan katılımda oluşmuştur. Ama son birkaç aydır mücadelede nitel bir sıçrama görülmektedir.

Mart sonu- Nisan başı başlayan "sivil itaatsizlik" eylemleri, bu eylemler çerçevesinde kurulan barış ve çözüm çadırları, her geçen Cuma daha da kitleselleşen çözüm hutbeleri bu muazzam kitle hareketliliğinin ilk halkaları olmuştur. Ama büyük sıçrama Yüksek Seçim Kurulu'nun (YSK) Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun desteklediği yedi aday veto etmesinin ertesinde yaşanmıştır. Sadece Kürt illerinde değil, İstanbul gibi metropollerde de yapılan cesur ve güçlü eylemler, YSK'yı bir gün içinde tükürdüğünü yalamaya "ikna" etmiştir. Yani Kürt halkı kendi bedenlerini ortaya koyarak, gaz, cop, yer yer kurşun yiyerek ve bir ölü de vererek seçime girme hakkını bileğinin gücüyle almıştır! Bu, halka öfkenin ve cesaretin yanında müthiş bir özgüven kazandırmıştır.

Kürt halkının bu öfkesi, cesareti ve özgüveni, kitle mücadelesinin farklı bir evresine girdiğimizi düşündürmektedir. Türkiye'nin Kürt bölgesinde ön devrimci bir durum doğmuştur. Bunun anlamı şudur: ister yeni bir operasyonla gerillaların öldürülmesi olsun, ister bambaşka bir baskı, Kürt toplumu, en ufak bir tetikleyici faktörün harekete geçmesiyle, en ufak bir kıvılcımla patlamanın eşğine gelmiştir. Her an, herhangi bir olay Kürt halkını devrimci bir patlamaya sevk edebilir. Bununla söylenen, Kürt hareketinin herhangi bir bileşeninin halkı isyana kıskırtacağı değildir. Daha derin, daha öngörülemez bir şeyden söz ediyoruz: halkın kendiliğinden ayağa kalkması olasılığıdır sözünü ettiğimiz.

Bu, herkesçe iyice anlaşılması gereken bir durumdur. Kürt hareketinin kendi halkının, kendi tabanının nabzını iyi tutmakta olduğunu varsaymak zorundayız. Ama sosyalist hareket de, seçim bloku da, işçi sendikaları ve kitle hareketinin geri kalan bileşenleri de bu durum üzerinde dikkatle durmalıdır.

Devrimci İşçi Partisi, Arap devrimi Türkiye'ye yayılacak olursa, bunun, Kürt halkının bağrında ortaya çı-

kacak eğilimler aracılığıyla gerçekleşeceğini en baştan itibaren söylemiştir. İşte şimdi, Kürt hareketinin de, Kürt halkının da Arap devrimlerinden doğrudan doğruya etkileneceği olduğu, varolan mücadeleciliğini yeni bir düzeye yükseltmiş olduğu tartışmasız biçimde ortadadır. Tam Suriye'deki ayaklanma yoluyla Arap devrimi Türkiye'nin kapılarına dayanmışken, tam Türkiye hâkim sınıfları ve devleti, özellikle ülkenin kuzeyindeki Kürt halkı üzerinde yaratabileceği etkiler dolayısıyla Suriye olaylarından büyük bir kaygı duyarken, şimdi de Türkiye'nin kendi içinde kendi Kürtleri her an patlamaya hazır bir barut fıçısına dönüşmüştür.

Şimdi karşı devrimin kurmayları toplantı üzerine toplantı yapıyor. MİT'in başkanı Hakan Fidan bir ay içinde iki kez Suriye'yi ziyaret ediyor. CIA Başkanı Leon Panetta Türkiye'ye gizlice geliyor ve beş gün boyunca görüşmelerde bulunuyor. Kürt halkının sınırları zorladığı gün, ABD genelkurmay başkan yardımcısı, Türk genelkurmay başkanı Işık Koşaner ile görüşüyor. Tayyip Erdoğan bugün seçim programının arasında helikopter pistinde ABD Büyükelçisi Francis Ricciardone ile görüşüyor.

Emekçilerin ve ezilenlerin örgütleri de artık durumu kavrasalar iyi olur!

